

DŽEK
SLEJD

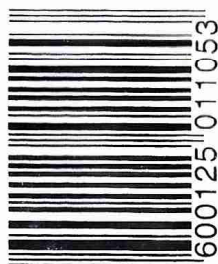
BROJ
100

ŠEJN

CENA
400 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

POTERA

8 600125 011053

★ **SEJN** ★

BROJ 100.

**DŽEK SLEJD
POTERA**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj 100

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

CHASE

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Zorka ĆIRIĆ

Tehnički urednik

Lajoš ILEŠ

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Julijana PAP

Marija FEHER-MAJER

Štampa 2. IX 1987.

Tržište 16. IX 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT. Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — CHASE.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Danju je bila prava dama iz najfinijeg bostonskog društva ali je zato noću u Šejnovom zagrljaju njeno ponašanje postajalo izuzetno razuzdano, što je Šejn kod nje mnogo više voleo.

I ovoga puta je uletela u njegovu hotelsku sobu kao da je progone. Šejn nije bio iznenađen, pošto ju je očekivao. Kao i uvek je takvom žestinom zalupila vrata za sobom da je to ličilo na plotun iz sto pušaka.

Šejn je pogleda začuđeno. No, ovoga puta nije kao i obično zastala kod vrata i počela da se svlači, nego je dotrčala do njega i pala mu u naručje.

U njenim očima se ogledao smrtni strah. Drhtala je celim telom, što takođe nije bilo ništa neobično; neobično je bilo jedino to, što je ovoga puta drhtala, jer je bila uplašena.

— Šejne, moraš...

Nije stigla da dovrši rečenicu kada se na vratima začu glasno lupanje. Vrata se po drugi put otvoriše i u njima se pojavi visoki vitki major konjice Sjedinjenih Država i zastade na pragu sa teškim službenim revolverom u ruci.

Šejnu nikako nije bilo jasno šta se to dešava. Nesvesno je zaštitnički gurnuo ovu inače izuzetno senzualnu, a sada na smrt preplašenu ženu iza sebe.

Sve se odvijalo takvom brzinom, da Šejn nije bio u stanju da trezveno razmišlja.

— Stanite, ne pucajte! — bilo je jedino što je uspeo da izusti.

Scene ljubomore! Šta drugo bi ovo inače moglo da bude?

— Izazivam vas na dvoboj, Šejne. I to ovde u ovom času — prosihka major.

— Na dvoboj? — Šejn se blago nasmeja i izusti ono o čemu je upravo razmišljao: — Svakako, ali bih hteo samo da vas upozorim da već držite vaš „kol“ u ruci...

Dalje nije stigao, pošto je u tom trenutku majorov „kol“ već počeo da bljuje vatru.

Šejn se u istom trenu instinktivno baci u stranu i povuče svoju „damu“ za sobom. Istovremeno odgovori vatrom, tako da major nije uspeo da još jednom upotrebi svoje oružje. Šejn je gađao njegovu desnu ruku, ali ga je u padu pogodio tačno u čelo.

Major pade na pod i opruži se celom svojom dužinom.

Šejn se polako spusti na krevet. — Ja imam sasvim drugačije predstave o dvoboju. A siguran sam da i mnogi drugi dele moje mišljenje.

„Dama“ se hitro podiže sa poda, ispusti prodoran krik i pade pored mrtvog majora.

— Šejne! — poče da viče — upravo si ubio moga muža.

Šejn poče začuđeno da vrti glavom. Nikako nije uspevao da složi ovaj za njega nedokučivi mozaik. Zar mu se nije svake noći zaklinjala da je on prvi čovek u njenom životu koga je stvarno volela!

Kako je mogao da zna da je udata?

Ispred vrata se začu galama i bat teških čizama. Šejn se podiže sa kreveta i pogleda u pravcu još uvek otvorenih vrata. U istom momentu u sobu uđu vojnici sa svojim poručnikom na čelu i opkoliše Šejna. Poručnik pogleda majorovo telo.

— Mrtav je! — reče žena plačnim glasom.

— Da li je on pucao? — upita poručnik, upirući pri tome sabljom u Šejna.

Žena ćutke klimnu glavom.

Preskočivši majorovo telo poručnik priđe Šejnu i reče: — Mister Šejn, vi ste uhapšeni!

— Protestujem! — uzvratí Šejn — Major je bio taj koji je sa revolverom u ruci upao u moju sobu i počeo odmah da puca. Tek nakon toga sam ja potegao svoj. Šta je trebalo da učinim? Da dozvolim da me ubije?

Šejn htede da vrati svoj revolver u futrolu, no na poručnikov znak jedan vojnik priskoči Šejnu i ote mu oružje iz ruke.

— U tvrđavi ćemo to sve vrlo brzo razjasniti! — reče poručnik.

— Ipak bi najjednostavnije bilo da se sve ovo ovde razjasni — reče Šejn pokazujući pri tome na ženu koja je još uvek klečala pored majora. — Pitajte jednostavno gospodu Benedikt! Ona je bila prisutna kada se major pojavio. Zar to nije mnogo jednostavnije?

— Sve ćemo to uraditi — odgovori poručnik — ali u tvrđavi. Nakon toga poručnik naredi svojim vojnicima da povedu Šejna.

Vojnici počеше da ga guraju iz sobe. Karla Benedikt izgleda uopšte nije bila svesna događaja koji su se odigravali oko nje. Ona je i dalje neprekidno jecala.

U holu hotela su se već bili okupili brojni gosti, kao i hotelsko osoblje. U njihovim očima Šejn je bio obični ubica, pošto je neko očigledno pratio razgovor u Šejnovoј sobi, a zatim se sve to kao vatra pronelo čitavim hotelom. I ne samo hotelom, pošto su se u tom trenutku već i gradski šerif i doktor penjali stepenicama do Šejnove sobe. Poručnik je predao komandu svom naredniku, te se zajedno sa Šerifom i doktorom vratio na mesto događaja, izveštavajući ih o onome što se upravo dogodilo. Činjenica, što su vojnici odvodili Šejna, šerifu se nije mnogo svidala, pošto je smatrao da hapšenje ubice ipak spada u njegove, a ne u poručnikove poslove. No, na kraju ipak odlučí da se ne meša, dozvolivši da vojnici odvedu Šejna.

Vojnici su vodili Šejna kroz ceo grad do uzvišice na ko-

joj se nalazila tvrđava. Koračali su sredinom ulice, a prolaznici su se sklanjali levo i desno, i nemo posmatrali kolonu koja se udaljavala.

Tvrđava se zvala Kamp San Karlos.

Šejn je na putu do tvrđave mogao sto puta da im umakne, ali zašto? Svakako, on je ubio majora, ali tek nakon što je ovaj otvorio vatru na njega. Šerif će to sigurno lako utvrditi. Pored toga, imao je i svedoka; Karlu Benedikt, majorovu ženu.

To, da je ona bila majorova žena, to Šejnu zaista nije bilo poznato. Ali, ko zna da li bi i u tom slučaju bio u stanju da se odupre jednom takvom iskušenju. Ta žena je bila izuzetno atraktivna, a njeni pogledi koje mu je upućivala bili su ti koji su ga ohrabрили da se zainteresuje za nju.

Već nedelju dana je sedeo u hotelu u San Karlosu i čekao da se pojavi oficir za vezu iz Brigade 7. Zaista, ni u snu nije mogao da zamisli lepši način na koji bi mogao da utuče vreme do njegovog dolaska.

Dežurni oficir je sačekao povorku na ulazu u tvrđavu. Narednik predstavi Šejna ne po imenu, već kao spodobu koja je ubila majora Benedikta.

Šejn ćutke pređe preko narednikovog komentara, a jedino što je zahtevao, bilo je da ga odmah odvedu do komandanta tvrđave.

Dežurni oficir, jedan u službi već osedeli poručnik, odmeri Šejna od glave do pete.

— Komandant upravo večera tako da ćeš morati da se stripiš. Ja da sam bio na tvom mestu pokušao bih da stvar prvo rešim pesnicom, a ne odmah revolverom. E, a sada ćeš morati ovde da se smestiš dok te komandant ne pozove. Na žalost nemamo za tebe ništa bolje od naše zatvorske ćelije. Vodite ga!

— Zove se Šejn — reče narednik dežurnom u zatvorskom bloku. — On je ubio majora Benedikta.

— Polazi za mnom vucibatino — uzvрати ovaj s uživanjem, vadeći iz džepa veliki svežanj ključeva. — Takve lepotane u civilu kao što si ti ovde najviše volimo. Prvo ćeš dobiti nešto za okrepljenje, a onda kofu kafa u tike pa za čišćenje poljskih klozeta. I teško tebi ako grede ne budu bele kao sneg na onim brdima.

Šejn se pomalo umorno nasmeja i reče: — Pa, ne verujem baš da ću dotle dogurati.

Međutim, tu se grdno prevario. Prvo su ga stripali u ćeliju, dali mu tanjir vodene supe, da bi ga nakon jednog sata pod stražom zajedno sa još dvojicom zatvorenika, koji su kao vojnici pretukli svog narednika, povelili u najudaljeniji deo tvrđave da čisti poljske klozete.

Šejn sve ovo još uvek nije shvatao ozbiljno i bio je čvrsto ubeđen da će se sve vrlo brzo razjasniti. Međutim, vreme je prolazilo a komandant ga nije primao.

Komandant tvrđave, pukovnik Tagard, nije bio unapređivan još od rata. Po njegovom mišljenju trebalo je još davnno da postane general. Umesto toga su ga ona gospoda iz ministarstva rata ostavila da ovde u ovoj pustinjskoj rupi polako krepava. Još samo dve godine pa će ga penzionisati, a on će i dalje nositi ove bedne oznake običnog pukovnika.

To je bila nepravda koju su mu naneli njegovi drugovi koji su nekada nosili iste činove kao i on. No, i pored toga što su oni tokom rata pokazali daleko manje hrabrosti od njega, oni su bili ti koji su nakon rata uznapredovali u službi.

Sve ovo je objašnjavao tome da ti zlobnici u Vašingtonu nisu želeli da se on nađe u njihovoj blizini, pošto bi svi oni morali da se postide kada bi se poveo razgovor o njegovim silnim ratnim uspesima. A koji čovek bi bio spreman na tako nešto? Donékle je i mogao da ih razume, ali, to ipak nije bila nikakva uteha za njega.

Jedan jedini čovek na ovom svetu imao je puno razumevanje za njegovo ogorčenje. Bio je to Cicero Tipamaro!

Cicero Tipamaro je bio bogati trgovac stoke koji je doveo pukovnika Tagarda na ideju da se više mnogo ne ustručava i da se sam pobrine da mirnije dočeka dan kada će ga penzionisati.

Pukovniku zaista nije lako palo to što je Ciceru postepeno prodao sve uskladištene puške koje su se koristile tokom građanskog rata. Opravdanje i utehu nalazio je u tome što mu je ovaj obećao da će ih preprodati jedino u Meksiku.

Na početku je Tipamaro to i činio, ali je u međuvremenu počeo da ih prodaje i Indijancima. No, pukovnik Tagard je bio svestan da je i sam suviše umešan da bi mogao da se pobuni. Odlučio je da nekako izdrži još te dve godine koje su mu preostale do penzije.

Prema njegovim izveštajima sve ove puške su se još uvek nalazile u magacinima. Problemi su nastali tek kada su iz Vašingtona najavili dolazak komisije koja je imala zadatak da ispita stanje i broj postojećeg naoružanja. Cicero Tipamaro sa svojim teškim trenucima pokazao pravim prijateljem. Zajedno sa svojim ljudima je dan pre dolaska komisije izveo lažnu provalu u magacin u kome se nalazilo oružje. Članovi komisije su bili pomalo sumnjivači, ali nikako nisu uspeli da pukovniku bilo šta pripišu. Prilikom provale, Cicero i njegovi ljudi su temeljno obavili svoj posao. Najpre su smakli stražare, a onda su sve ostalo obavili bez ikakve žurbe pošto se pukovnik sa preostalom posadom tvrđave nalazio na vežbi za čije je izvođenje imao naređenje Vašingtona, tako da članovi komisije nisu mogli ništa da mu prebace.

No, i pored toga su pomalo sumnjičavo napustili pukovnika i njegovu tvrđavu, a jedan bivši pukovnikov vojnik je nagovestio da će Vašington poslati jednog od svojih najboljih tajnih agenata da pobliže ispita celu stvar.

I sada je dakle to prokletu njuškalo bilo tu! Cicerovi ljudi su ga veoma brzo otkrili. Zvao se Šejn, stanovao je u hotelu u gradu i motao se oko žene majora Benedikta. Cicero Tipamaro je preuzeo na sebe da obavesti majora o neverstvu njegove žene i da ga dovede dotle da se ovaj razračuna sa Šejnom.

Na žalost, major nije uspeo da ubije agenta iz Vašingtona kako su to pukovnik Tagard i Cicero Tipamaro zamislili, već je Šejn ubio majora.

Pukovnik je sada bio stvarno u velikoj nedoumici šta da učini.

Kao i uvek u ovakvim situacijama u pomoć mu je prišlo njegov verni prijatelj Cicero.

— Majorova žena je dakle izjavila da je major upao u sobu i odmah počeo da puca, tako da iz toga proizilazi da je Šejn majora ubio u samoodbrani — reče Cicero ukratko ono što je upravo čuo.

— Upravo tako — odgovori zabrinuto pukovnik.

— Međutim, taj tip je ovde kod tebe u zatvoru?

— Da, ali kako stvari sada stoje moraću hteo ne hteo da ga pustim, pošto se radilo o samoodbrani — prozbori pukovnik uzbuđeno.

— A svedok mu je Benediktova žena?

— Da, to sam ti već rekao! — odgovori Tagard već pomalo iznerviran ovim stalnim zapitkivanjem.

Cicero ga pogleda zamišljeno i reče: — Onda nije Šejn naš najveći problem, nego ta žena koja je svog muža na tako bestidan način varala.

— Stvarno te ne razumem, Cicero!

Ovaj se umorno nasmeja i nastavi: — Ti si ovde ujedno i vrhovni sudija. Pa, onda zakaži suđenje. Šejn je ubio majora i svima nama je žao što je jadni major mrtav. Ali, to još uvek ne znači da ćemo tek tako pustiti njegovog ubicu. Osudićeš ga jednostavno na smrt i problem je rešen!

— Ali Cicero, majorova žena će na sudu potvrditi njegove navode, tako da će to njuškalo iz Vašingtona sudnicu napustiti kao slobodan čovek.

— Upravo tu grešiš, dragi moj!

— Kako to misliš? Drugoga izbora jednostavno neću imati. U hotelskoj sobi su bili samo njih troje. Šejn, major i majorova žena. A ustanovili smo i da je major pucao iz svog službenog revolvera. Šerif je zrna pronašao tačno na onom mestu na kom je prema izjavi majorove žene stajao Šejn.

Cicero Tipamaro počeo zamišljeno da vrti glavom: — Miss Benedikt se neće pojaviti na suđenju. Moji ljudi će se već pobrinuti da ona nestane.

— Da im nećeš možda narediti da je ubiju? — upita zaprepašćeno pukovnik Tagard.

— Otkud ti ta ideja? Jedino što neće biti prisutna. Pred sudom će se pojaviti advokat koji će pročitati njeno pismo u kome će stajati da je major Benedikt upao u sobu i da ih je uhvatio „in flagranti“, te da je nakon toga Šejn jednostavno potegao svoj „kolt“ i ubio ga. Kao što vidiš sve će to biti

vrlo jednostavno. A nakon toga ćeš ti izreći presudu, stavimo ga pred zid i sa dva metka je sve rešeno. A dok iz Vašingtona ne stigne još jedno njuškalo, ti ćeš odayno biti u penziji, a i ovo ovde ćemo već nekako zataškati.

Pukovnik se zabrinuto zagleda u njega, no na kraju se ipak nasmeja: — To je ono čega sam uvek kod tebe cenio, Cicero! Čovek uvek može da se pouzda u tebe.

— Zar nisam i ja uvek govorio: „Mnogo ne skitaj, nego Cicera pitaj!” — reče Tipamaro sa pomalo samoljubivim prizvukom u glasu. Nakon toga se podiže sa stolice i reče pružajući mu ruku: — Mislim da je onda sve jasno. Ili imaš možda još neko pitanje?

— Da li se vidimo za večerom?

— Svakako, ali do tada će ona vucibatina već biti osuđena na smrt.

— Ukoliko majorova žena ne bude svedočila...

— Neće svedočiti — izusti Cicero Tipamaro ledeno. — Možeš me slobodno držati za reč.

— I držim te — reče pukovnik i otprati ga do vrata gde se oprostiše, a zatim Tagard pozva svog posilnog.

Ovaj gotovo u istom trenutku ulete i salutira.

— Šta je s onim civilom? — upita pukovnik.

— Trenutno čisti poljske klozete, ser!

Pukovnik klimnu glavom: — Neka tamo i ostane! Za sutra ćemo zakazati suđenje. Vi ćete preuzeti ulogu njegovog branioca. No, ne nadajte se ničemu dobrom, pošto ovaj čovek zaista nema nikakvih šansi da se živ izvuče! Ako tokom suđenja i sami to uvidite i ako i vi pledirate za to, zabeležiću to kao pozitivnu karakteristiku u vaša službena dokumenta. Nemojte ni u kom slučaju tražiti oslobađajuću presudu, već jedino milost za optuženog.

— Da, da, ser!

— Slobodni ste!

III

U Sejnovoj glavi je vladao totalni haos. Karla se nije pojavila na suđenju. Neki sledunjavci mladić je pročitao njeno pismo u kome je samo što nije potvrdila njegove navode, nego ga je još i teško teretila. Nakon tog pisma pukovnik i nije imao drugog izbora do da ga osudi na smrt.

Sada je u očima svih bio brutalni ubica koji je hladnokrvno uklonio svog rivala.

Stvar je postajala ozbiljna. Sada se stvarno radilo o životu i smrti. Ali zašto?

Bio je svestan činjenice da mu je život visio o koncu. Hiljadu puta je do sada mogao da umakne ovim traljavim konjanicima. Sada se kajao što to nije učinio.

Moraće da se potruži da propušteno što pre nadoknadi, inače će ga smaknuti kao okorelog ubicu.

Stražari izvedoše Šejna iz komande utvrđenja i povedoše ga prema zatvorskom bloku.

Kako je Karla Benedikt mogla samo tako nešto da izjavi? Zar mu nije više puta rekla da je on jedini muškarac koga iskreno i svim svojim bićem voli? Osim toga, bila je i svesna činjenice da on nije imao pojma da je udata.

Kada izađe odavde prvo što će uraditi biće da je potraži. Uz put je napregnuto posmatrao unutrašnjost tvrđave. Ispred same kapije vežbao je odred pešadije. Sumnjao je da su im puške napunjene, ali ukoliko bi stražari počeli da viču ili bi pak, opalili koji metak u vazduh, ovih osamdesetak vojnika bi mu sigurno onemogućili bekstvo.

Ne, ovo zaista nije bio pravi trenutak za jedan ovakav pokušaj. Pored toga, u dvorištu su se nalazili još i mnogobrojni konjanici koji su uvežbavali formacijsko jahanje. Pa, kada bi i uspeo da umakne pešadijcima ovih 40—50 konjanika bi ga sustiglo pre nego što bi i stigao u blizinu širom otvorene kapije.

Vojnici ga zatvoriše u ćeliju. Šejn se spusti na tvrdi zatvorski ležaj i nastavi da razmišlja kako bi najlakše mogao da pobjegne. Bekstvo iz same ćelije je takođe bilo neizvodljivo.

Pitao se da li je u međuvremenu iz Vašingtona stigao oficir za vezu? Međutim, Brigada 7. mu nije mogla i nije smela pomoći. Barem ne zvanično. Isto tako, ni u kom slučaju nije smeo da oda da je član ove brigade, pa čak ni onda ako ga budu vodili na vešala.

Postojao je samo jedan čovek koji je mogao da mu pomogne. To je bio on sam. No, nikako mu nije bilo jasno kojim putem da pobjegne iz ovog dobro čuvanog kaveza. •

To je bio veliki problem koji je valjalo što pre rešiti.

Nakon pola sata su mu doneli ručak. Vojnik koji je raznosio sledovanje bio je neki žutokljunac iz Minesote koji je upravo završavao obuku.

— Hteo bih da razgovaram sa komandantom — reče Šejn nakon što je uzeo kašiku i posudu sa hranom koju mu je vojnik doturio kroz otvor na rešetkama od ćelije. — Možeš li to nekako da središ, hombre?

— Mogu jedino tvoju želju da prenesem komandiru stráže — odvrati ovaj i isceri se. — Ali, ovaj će sigurno reći da si tokom suđenja imao priliku da porazgovaraš sa komandantom, što si na kraju krajeva i učinio.

— Ipak, imao bih nešto izuzetno važno da mu saopštim — nastavi Šejn. Želeo je da ga još jednom provedu preko dvorišta gde su mu šanse za bekstvo bile kud i kamo bolje. Bio je ubeđen da pešadijci ne mogu večno da uvežbavaju strojeve radnje!

— Izvestiću narednika — obeća vojnik iz Minesote i udalj se.

Šejn ponovo sede na ležaj i počeo da jede. Nije uspeo ni da dovrši sa jelom kada se pojavi dežurni narednik: — Sutra u cik zore je sve svršeno, Šejne! — reče ovaj i postavi se raskrečenih nogu ispred rešetki koje su odvajale ćelije od

hodnika. — Dakle, ostavi ljude na miru. Sve što mogu da učinim za kućkinog sina kao što si ti, je da ti pošaljem popa kome ćeš moći da se ispovediš.

Šejn ga pogleda kratko i izusti dok je i dalje jeo: — Pre bih rekao da si ti pravi kućkin sin!

— Još vrediš, vucibatino jedna! — procedi narednik besno.

— Ti si obična divlja svinja koja neprekidno glavom udara o drvo i stalno se čudi kako to da drvo ne pada.

Narednik pocrvene od besa i upita: — šta si time hteo da kažeš, pametnjakoviću?

Šejn mirno dovrši svoj ručak i odgovori cereći se: — Da si svinja koja nema ništa u glavi.

Narednik ga pogleda zabezeknuto. Činilo se da će eksplodirati od besa.

— Izgleda da još uvek ne kapiraš? — upita Šejn podrugljivo.

Narednik pogleda u pravcu stražarske prostorije i prodera se:

— Dolazite odmah svi ovamo!

U stražarskoj prostoriji su se nalazila četiri stražara. Bili su to sve mladi vojnici koji su bili pri kraju obuke. Za njih je jedan običan narednik još uvek bio bog, tako da ubrzo dotrčaše kao da ih je Gospod bog lično zvao.

— Ova vucibatina hoće da dobije po njušci! — dreknu narednik i otključa vrata od Šejnove ćelije. — Pre nego što ga sutra smaknemo, moramo mu pokazati ko je ovde drvo, a ko divlja svinja.

— Upravo to sam hteo da kažem! — reče Šejn i podiže se polako sa kreveta.

Narednik upade u pratnji one četvorice u Šejnovu ćeliju. Pet vojnika, od kojih je svaki nosio svoj teški službeni revolver u futroli.

Nasuprot njima stajao je Šejn, a jedino od oružja što je imao u rukama bili su kašika i prazna posuda za hranu kojom ja potrčavši napred udario narednika po glavi. Šejn počeo naizmenično rukama i nogama da udara oko sebe, tako da je za nekoliko sekundi gotovo pregazio narednika i ona četiri žutokljunca koji ni u snu nisu računali na ovako nešto. Pre nego što su uspeali da se snađu, Šejn je već bio izleteo iz ćelije zatvorivši i zaključavši vrata za sobom, pošto se svežanj ključeva još uvek nalazio u bravi.

Nakon toga ulete u stražarsku prostoriju koja je sada zvrjala prazna. Na stolu se uredno složen nalazio njegov opasač sa revolverom. Hitro ga uze i pogleda kroz prozor.

Pešadijaca više nije bilo. Međutim, direktno ispred zatvorskog bloka nalazio se postrojen vod konjice koji je bio spreman za pokret.

Šejnu su bila dovoljna dva koraka i već je bio napolju. Ulazna kapija je bila širom otvorena. Osim voda konjanika u dvorištu su se nalazila samo još nekolicina osmatrača i posilnih koji su jurili tamo-amo.

Šejn se zaletе, potrča prema vodu konjice i skoči u sedlo poslednjeg postrojenog konjanika.

— Hej, čoveče — dreknu zabezeknuto konjanik koji se čekajući komandu spremao da uzjaše i kome su uzde skoro izletele iz ruku kada je Šejn poterao njegovog konja ispuštivši krik nalik na pumu. Šejn skliznu malo iz sedla u stranu, dohvati uzde i povuče ih konju preko glave.

Iz zatvorskog bloka se potmulo začuše revolverski hici. Na izlazu, stražari hitro spustiše rampu, no Šejnov mrkov elegantno preskoči ovu prepreku. Zatim se u dvorištu prolomi dreka i brojni hici. Međutim, sve su to još uvek bili hici ispaljeni u vazduh kao znak upozorenja.

I da su hteli, više ga nisu mogli pogoditi. U galopu je jahao širokom ulicom koja je vodila prema gradu. Zaustavio se kod prvih kuća, iskočio iz sedla i osvrnuo se kratko u pravcu tvrđave.

Od potere nije bilo još ni traga ni glasa. Vojska je u ovakvim trenucima uvek reagovala sporo. No, Šejn je znao da će veoma brzo krenuti za njim.

Ostavio je mrkova pored puta i nastavio dalje pešice.

Sunce je polako već nestajalo iza horizonta. Šejn je oprezno koračao ulicom tražeći kuću u kojoj je stanovala Karla Benedikt, kao što se naknadno ispostavilo, sa svojim mužem. Šejn je jedan jedini put bio u toj kući, pošto je Karla obično dolazila u njegovu hotelsku sobu. Tek sada mu je bilo jasno zašto. Njen muž mora da je bio na vežbi u toku one noći koju je on proveo s njom u toj kući.

Šejn se još jednom osvrnuo pre nego što je otvorio vrata na niskoj dvorišnoj ogradi. Pošao je uskom stazom do kuće i pokucao na vrata.

U kući očitо nije bilo nikoga.

Sa ulice se začu topot kopita.

Šejn opsova i nestade u dvorištu ogromnog imanja koje je okruživalo ovu inače ne mnogo veliku kuću.

Konjanici se zaustaviše pred kućom. Vojnici sjahaše i opkoliše kuću. Onaj koji je vojnicima izdao ovo naredenje bio je ubeden da će Šejn prvo potražiti majorovu udovicu, kako bi razjasnio zbog čega je pred sudom dala lažnu izjavu.

Šta se ovde u stvari događalo? Da li je Karla ovakvu izjavu dala pod pritiskom? Da li su je silom odveli iz njene kuće kako Šejn ne bi mogao s njom da razgovara?

Sve su to bila pitanja koja su Šejnu prolazila kroz glavu. On nije mogao da nasluti da je njegov zadatak već odavno bio poznat ne samo Brigadi 7. nego i pukovniku Tagardu, kao i njegovom prijatelju Ciceru Tipamaru. Jedino on nije znao zbog čega su mu naredili da pođe za San Karlos Siti.

Počelo je već da se smrkava kada se odred konjice povukao. Zvuk kopita nikako nije prestajao i pored toga što nikoga nije video. Šejn je imao utisak kao da ga je celokupna posada utvrđenja Kamp San Karlos tražila po gradu i njegovoj okolini.

Morao je što pre da pronađe Karlu! Bio je siguran da mu ona može reći šta se to ovde događa.

Ostao je u dvorištu njene kuće sve dok ceo grad nije utihnulo. Zatim krenu ulicom i uputi se prema hotelu.

Portir skoro pade sa stolice kada se Šejn pojavio u holu hotela.

Šejn priđe recepciji i otvori knjigu gostiju da bi video da li je eventualno stigao neki džentlmen iz Baltimora. U knjizi su se nalazila imena desetak novih gostiju. Ali, ni iza jednog imena nije stajala napomena da je gost iz Baltimora. Osim uobičajene lozinke bila je dogovorena još i ova šifra.

— Mister Šejne, šerif i vojska su vas tražili po celom gradu! — promrmlja portir zamuckujući.

— Hvala vam, znam! — Šejn spusti svoju ruku na portirovo rame. Njegova naklonost bila je prouzrokovana dobrim napojnicama koje mu je Šejn ostavljao. I ovoga puta mu poturi novčanicu od deset dolara. — Da li ste znali da je mis Benedikt udata?

— Pa, to je svima poznato — odgovori portir.

— Tako dakle! Mora da sam ja onda bio pravi magarac!

— Zar vi to niste znali?

— Ma ne, sto mu gromova!

— Pa, i ja sam se čudio, ser! — reče na to portir.

— Zbog čega ste se čudili?

— Pa... zbog toga što ste... Verujem da shvatate šta hoću da kažem.

Šejnu je bilo jasno šta je portir mislio, te samo memo klimnu glavom.

— A da li možda znate gde bih mogao da je nađem?

— Ona stanuje...

— Da, ali tamo sam već bio — prekide ga Šejn i odmahnu rukom.

— Onda ni ja ne znam...?

— Da li je ono gore još uvek moja soba?

— Vaše stvari su još uvek gore, mister Šejne! — reče portir i pruži mu ključ od sobe. — Pobrинуli smo se i za vašeg konja. Hoćete li možda račun?

On mu ga pruži i Šejn se maši za džep da bi izmirio svoje dugove.

— Čuvajte sobu za mene — reče Šejn. — Sigurno ću se vratiti. Očekujem jednog džentlmena iz Baltimora. Ako se on u međuvremenu pojavi ispričajte mu u kakve sam teškoće zapao. Neka me ovde sačeka. Ali, sve ovo neka ostane među nama, jel' važi?

Šejn ostavi portiru kusur te krenu stepenicama prema svojoj sobi.

Polako uđe u sobu, upali svetlo i počeo da pakuje svoje stvari. Noseći teške bisage preko ramena i svoju „parker gun“ u ruci napusti hotel i uputi se prema štali da osedla konja.

U štali je bio mrkli mrak. Šejn reši da ne pali lampu.

Ušavši unutra ulete u klopku.

— Šejne, ako se samo mrdnete — začu nečiji glas dok je stajao pored svog konja — bićete teži za sedam metaka, koje ću vam dok trepnete sručiti u telo.

Odjednom odnekud blesnu svetlost šibice. Šejn ugleda nekoliko prilika oko sebe koje su svoje revolvare držali uperene u njega. No, to nisu bili vojnici već civili.

Šejnu prolete kroz glavu da su to sigurno šerif i njegovi ljudi. Čovek koji je kresnuo šibicu upali njome fenjer koji se nalazio u štali.

Sada je Šejn mogao da razazna ukupno četiri čoveka. Međutim, nijedan od njih nije na grudima nosio značku.

Trojica su stajala poređani u jednom redu. Samo je čovek sa fenjerom stajao iza njegovih leđa. Morao je da rizikuje.

Ovde je sada bilo pitanje života ili smrti, tako da je morao munjevito da reaguje. Podiže svoju „parker gan” i povuče oba okidača dvocevne „sačmarice”. Istovremeno, pusti bisage da mu kliznu niz leđa u koje se kao što je i očekivao trenutno zari tane koje je ispalio čovek sa fenjerom iza njegovih leđa. No, tada Šejn toga nije ni bio svestan. To je tek kasnije primetio.

Njegov „parker gan” zagrme poput topa.

Zatim se naglo okrenuo i potegao svoj „kol”. Čovek sa fenjerom nije stigao da još jednom opali. Pade licem prema zemlji ispred Šejnovih nogu, dok je fenjer i dalje goreo.

I pored toga, Šejn nije mogao ništa da razazna. Štala je bila ispunjena dimom, a ujedno se osećao i težak smrad izgorelog baruta. Konji se uznemirše i počеше uplašeno da njište.

Šejn podiže bisage i osedla svog mrkova koji se ubrzo sminio. Dim počē polako da se diže, tako da je Šejn mogao da vidi onu trojicu koji su do malopre stajali ispred njega, a koji su sada nepomično ležali na podu.

Čovek koji je stajao iza njegovih leđa počē iznenada da se miče.

Šejn mu priskoči, uhvati ga za ramena i jednim pokretom ga okrenu: — Ko ste vi i šta hoćete od mene?

Čovek otvori oči, pogleda ga i izusti jedva čujnim glasom: — Ništa me brini, Tipamaro će te...

Međutim, nije uspeo da dovrši rečenicu kada mu glava nemoćno klonu u stranu, a pogled mu postade tup i prazan. Bio je mrtav.

Šejn uhvati uzde mrkova te šutnu fenjer o zid, tako da je cela štala ponovo utonula u potpuni mrak.

Njegova „parker gan” se sada nalazila u futrolji ispod sedla, dok je „vinčesterku” i dalje držao u rukama. Približio se vratima i otvorio ih jednim udarcem noge.

Nalik na maglu dim počē da kulja iz štale.

Ispred hotela je video nekoliko prilika koje uspaničeno počēše da beže kada su ga ugledale kako se pojavljuje na vratima štale.

Šejn se baci u sedlo i potera konja odmah u galop.

Ulica odjednom ponovo ožive. Sa svih strana su ljudi

trčali u pravcu hotela, probušeni strahovitom eksplozijom Šejnove „sačmarice“. Međutim, svi su zastali dok je Šejn jahao ulicom. Niko se nije usuđivao da pokuša da ga zaustavi.

U punom galopu stigao je do crkve gde je skrenuo sa glavne ulice da bi u potpunom mraku sporednim ulicama napustio grad.

Tipamaro! Ovo ime nije bilo nepoznato. Barem ne ovde u San Karlos Sitiју. Ono se susretalo na svakom koraku.

Tipamarovi vešeraji, Tipamarova kockarnica, Tipamarova prodavnica, Tipamarova konjušnica, Tipamarova trgovina stokom... Čovek je svugde i na svakom koraku u gradu mogao da pročita njegovo ime.

Tog tipa je morao da nađe i da ga uzme pod svoje, iako nije znao o čemu se ovde uopšte radi.

V

Pukovnik Tagard se uznemireno šetao tamo-amo po svojoj sobi u štabu tvrđave Kamp San Karlos. Na zidu se nalazila zastava za koju se pet godina borio bez da je za to bio nagrađen. Pogled na zastavu izazivao je u njemu grižu savesti. No, smirivala ga je pomisao na činjenicu da njegova borba tokom rata nikada nije bila cenjena i vrednovana na odgovarajući način.

Tipamarov duboki glas ga trže iz ovih razmišljanja. Zastade i okrete se prema vratima.

U istom trenutku se na vratima začu glasno kucanje. Vrata se otvoriše i u njemu se pojavi pukovnikov posilni koji je hteo da najavi ovog već pomalo zakasnelog gosta, ali ga Tipamaro samo podrugljivo odgurnu u stranu i uđe u sobu.

— Hajde, ostavi se toga! Pukovnik me je već i čuo i video — reče i izgura zbunjenog pukovnikovog posilnog iz prostorije, zatvorivši vrata za njim.

— Cicerio! — dreknu pukovnik pomalo kreštavim glasom — Gde si do sada? Jesu li tvoji ljudi uspeli nešto da urade?

Tipamaro opsova, skide šešir i spusti se na stolicu ispred pukovnikovog pisaćeg stola. — Majku mu njegovu! Ubio je četiri moja čoveka a zatim nestao.

— Cicerio! — izusti komandant tvrđave prestrašeno.

— Pa šta? — odgovori Tipamaro uvređeno. — Tvoji ljudi su preturili ceo grad tražeći ga i nisu ga našli, iako je ta protuva sve vreme bila u gradu. Valjda i moji ljudi imaju pravo da ponekad pogreše? Postavio sam četiri čoveka u štalu hotela što se pokazalo ispravnim, pošto se taj kućkin sin uistinu pojavio da bi osedlao svog konja.

— I...? — upita pukovnik nestrpljivo.

Tipamaro raširi nemoćno ruke i procedi: — Očigledno da četvorica nisu dovoljna za tog kućkinog sina. Pa, i tvoji ljudi nisu bili u stanju da ga zadrže i pored činjenice da se nalazio iza brave.

— Te nesposobnjakoviće sam odmah strpao u zatvor! — uzvratí pukovnik Tagard.

— To ti neće mnogo pomoći da ga smestiš tamo gde su sada tvoji ljudi — prosiĳta ljutito Cicero.

— Pobogu Cicero, ako je tako, onda je sa mnom svršeno! — uzdahnu pukovnik.

— Ako je s tobom svršeno, onda to isto važi i za mene! — odgovori trgovac stokom razdraženo. — Dakle, ne pričaj gluposti. Sa mnom još ni blizu nije svršeno. Dokopaćemo se mi već nekako te vucibatine.

Izrekavši to, Cicero poče po svom starom običaju ponovo samoljubivo da se smeši.

— Pa, boga mu, valjda me dovoljno dobro poznaješ?

— Ja imam poverenja u tebe, ali, reci mi šta sada da uradimo kada je ta vucibatina usred noći nestala.

— To je i razlog što još uvek sedim ovde s tobom! — uzvratí Tipamaro. — Čekam da se razdani, da bi moji traĳaĳci mogli da mu uđu u trag. A čim ga oni pronadu, onda je s tim kućkinim sinom svršeno. Ima tako da ga sredimo da ga ni rođena majka neće prepoznati. Jesi li me shvatio?

Pukovnik Tagard uze svoj zlatni džepni sat i reče: — Sada je jedan. Kroz četiri sata će svanuti.

— Hoćeš li moći da nam kao bočnu pratnju staviš na raspolaganje dva voda konjice? — upita Tipamaro.

— Svakako! — odgovori pukovnik. — Ako treba možeš da dobiješ i četiri.

— Nadam se da nam ipak neće trebati toliko ljudi da uhvatimo jednog jedinog čoveka — promrmlja Cicero svojim glasnim i dubokim glasom.

— No, dobro je znati da nam na raspolaganju stoje četiri voda. Taj jadtík mora zaista da se oseća usamljenim. Progonjen od vojske i od čuvara zakona u čijim očima je obični ubica! A šta uopšte može da zna o nama? Ama baš ništa! Ukoliko želi bilo šta da sazna, moraće da se vrati.

— Misliš li da će se vratiti? — zapita pukovnik preplašeno.

— Nadajmo se! — uzvratí Tipamaro. — Utoliko je sigurnije da ćemo ga uhvatiti. Budi siguran da ćemo ga najkasnije do ponovnog zalaska sunca imati u rukama.

— Uzdám se u tebe i u tvoju samouverenost — reče Tagard, a onda dodade: — A kako je mis Benedikt?

Tipamaro odgovori sa zagonetnim smeškom na licu: — Sve u svemu dobro!

— Cicero, šta sada to opet treba da znaš?

— Dobro je, ne brini mišta. Nećemo valjda dozvoliti da jedna takva lepotica propadne!

— Nadam se da je tvoji ljudi neće dirati! — reče pukovnik. — I još nešto: Ona je tip žene koja ne sme da stekne utisak da je silom u nećemu sprečavaš.

— Budi bez brige! — odgovori Tipamaro. — Međutim, ne možemo je sve dotle pustiti dok je Šejn na slobodi.

— Zar baš moramo da je držimo u nekoj vrsti pritvora? Pa, ona je ipak žena jednog oficira Sjedinjenih Država!

Cicero Tipamaro ga kratko odmeri i reče: — Čoveče, zar **tebi** nije jasno da se ovde radi i o našim glavama?

— Već danima ni o čemu drugom ne razmišljam — uzvрати ovaj.

— Onda je, dakle, jasno! I pošto je naša koža u pitanju, ne smemo da budemo nimalo sentimentalni. Žena ili udovica jednog oficira! Čoveče, pa valjda joj neće pasti kruna sa glave ako nekoliko dana provede u društvu mojih ljudi. Ima šta da jede i da pije, a i moji ljudi nisu baš toliko loše društvo za nju.

— Dobro, ali kao što rekoh, nemojte da dozvolite da primeti da je silom držimo u toj kući.

— Pa, ti si zaista naivan čoveče! Od samog početka je zahtevala da razgovara s tobom. Ona čak i ne sanja šta se sve u međuvremenu dogodilo.

— A šta to?

Tipamaro na to samo ćutke sleže ramenima.

— Zar nije ona napisala ono pismo? — upita pukovnik zaprepašćeno.

Tipamaro se na ovu opasku samo umorno nasmeja.

— Cicero! — dreknu pukovnik sav crven od besa.

— Pismo nam je trebalo hitno. Međutim, ona je želela da se lično pojavi na sudu gde bi sigurno svedočila u Šejnovu korist.

— Pismo je dakle običan falsifikat? I to mi tek sada kažeš?

— Zaboravi već jednom da nosiš tu prokletu uniformu od koje nikada ništa nisi imao, i počni trezveno da razmišljaš. To pismo je bilo naša jedina šansa.

Sve ovo je trebalo odavno da mi bude jasno! pomisli pukovnik. No, sada je do guše bio uvučen u ovu igru, i nije mu bilo povratka.

— Uništi to prokleta pismo! — reče Cicero. — Kada uklonimo Šejna, niko se neće ni setiti da je ono postojalo. A ako mis Benedikt i počne da se raspituje za Šejna, tada ćemo joj reći da je jednostavno nekuda nestao, što u stvari i neće biti daleko od istine. Mi nemamo pojma gde je, i gotovo!

— Cicero Tipamaro ustade sa stolice. Gotovo pola grada je pripadalo njemu. Stekao je ugled i bogatstvo trgujući stokom, ali je uvek bio spreman i na druge vrste poslova, samo ako su bili dovoljno unosni. A za tako nešto je oduvek imao pravi njuh.

— Jedino što još uvek nismo uhvatili Šejna — promrmlja pukovnik sebi u bradu.

— Kada se sledeći put budemo sreli imaćemo ga! Neka tvoji vojnici budu spremni da krenu čim svane.

— Sve što mogu da učinim da nas izvučem iz ovoga to ću i učiniti — uveravao je pukovnik Cicera dok su se rukovali.

— Posilni! — dreknu Tipamaro i uputi se prema vratima. U istom trenutku vrata se otvoriše i pukovnikov posilni stade u stavu mirno. Cicero ga blagonaklono potapša po ramenu i napusti komandantovu kancelariju.

! Pred vratima su ga čekale kočije. Cicero uđe u kočije, u tonu u mekano sedište u njima, a Pepe, njegov meksički sluga potera konje. Vraćali su se u grad koji je ponovo bio usnuo. Pored Meksikanca imao je još samo šestoricu ljudi. Meksikanac je bio brz revolveraš koji je odlično baratao oružjem sve dotle dok druga strana ne bi otvorila vatru, a tada bi mu srce silazilo u pete.

Tipamaro je bio vlasnik celokupne zemlje severno od grada, sve do Blek rivera. Međutim, njegova kuća se nalazila na ranču u neposrednoj blizini grada, tako da je gotovo bila deo San Karlos Sitija. Širokim putem se stizalo do zgrade u kojoj je živio. Meksikanac zaustavi konje, a nakon što je Tipamaro izašao ponovo ih potera u pravcu štale pored koje se nalazila zgrada za ostavljanje brojnih kočija koje je Cicero Tipamaro posedovao.

Sve zgrade na ranču su se nalazile u potpunom mraku. Tipamaro uđe u kuću, kresnu šibicu i upali lampu koja se nalazila odmah kod ulaza. Poče pomalo nelagodno da se u polumraku osvrće oko sebe, iako je bio svestan činjenice da je već bilo kasno i da je savetovao svojim ljudima da rano odu na počinak, kako bi u cik zore mogli da budu na nogama.

Nije osećao umor, ali ipak reši da malo odspava, pošto nije želeo da krenu bez njega u poteru za Šejnom. Kada je prolazio pored radne sobe začu kako se iza njegovih leđa otvaraju vrata pa upita: — Džek, jesi li to ti?

Međutim, čovek čija se silueta samo nazirala u vratima nije bio niti Džek niti pak neko drugi od njegovih ljudi. Video je jedino da je ta osoba bila izuzetno visoka i snažne građe.

— Da li ste vi mister Tipamaro? — upita ga taj čovek koji je još uvek stajao u vratima.

Skupljenih očiju Tipamaro je pokušavao da odgonetne ko bi to mogao da bude. Međutim, svetlost lampe koju je držao u rukama bila je dovoljna da osvetli jedva pola prostorije u kojoj se nalazio. Polako mu je postalo jasno da se ovde radi o njemu sasvim nepoznatoj osobi te upita: — Ko ste vi i kako ste uopšte ušli u moju kuću? — Hteo je još nešto da izusti, ali ostade bez reči kada mu se čovek približio držeći pri tome otvor dvocevke ogromnog kalibra u njegove grudi.

— Moje ime je Šejn! — odgovori ovaj.

Tipamaru počese da klecaju kolena. Kako li je samo uspeo da se ušunja u kuću? I otkud to da je povezao njega sa čitavom stvari? pomisli. Srce mu je tako jako lupalo da je imao utisak da će eksplodirati. No, uspeo je nekako da se savlada te prozbori naoko mirnim glasom: — Stvarno mi nije jasno šta vi od mene hoćete?

Šejn se nasmeja i reče sa pretećim prizvukom u svom inače grubom glasu: — Vi mora da se šakite! Ja ništa neću od vas, ali zato vi očito hoćete nešto od mene. I zato hoću da mi odmah objasnite zašto me proganjate.

— Ja... vas? — Tipamaro počeo da se preznojava. — Kako ste uopšte došli na tu ideju?

— Držite ovde u pritvoru Karlu Benedikt, a u toku sud-ske rasprave je pročitano pismo koje je navodno ona napisala.

— Kako možete tako nešto samo da tvrdite kada... Glas mu odjednom zamre usred rečenice kada se na vratima njegove radne sobe pojavila još jedna osoba. Bila je to Karla Benedikt.

Tipamaro stade prestravljeno da se osvrće oko sebe.

— Možete da vičete koliko hoćete. Nema nikoga ko bi mogao da vam pritekne u pomoć. Dakle, zašto me proganjate?

— Ja... ja...

— Vi, nego ko drugi? — prosikta Šejn.

— Ja s tim nemam nikakve veze. Sve je to maslo vojnih vlasti. Mene su jedino zamolili da primim mis Benedikt kod sebe dok se vi...

— Vi ste običan lažov, mister Tipamaro! — umeša se Karla Benedikt. — Vaši ljudi su me silom odveli iz moje kuće i dovukli me ovamo gde me prate na svakom koraku.

— Pukovnik Tagard mi je naredio da vas smestim ovde dok ne prebolite smrt majora Benedikta. Zamolio me je... upravo dolazim, dolazim od njega... da vas sutra odvedem do njega da bih vam izrazio svoje saučešće.

— A zbog čega je pukovnik osudio mister Šejna na smrt? — upita Karla Benedikt. — Istina je da je on ubio mog muža, ali je isto tako činjenica da je to učinio u samoodbrani. Ja sam to pod zakletom i izjavila. I kako je moglo da se dogodi da se u moje ime čita nekakvo pismo koje ja uopšte nisam napisala?

— Ja o tome svemu nemam pojma — tvrdio je i dalje uporno Tipamaro. — Sve to ćete morati da pitate pukovnika Tagarda!

— Ništa vam ja od svega ovoga ne verujem! — reče Šejn.

— A zašto mi ne verujete? — upita Tipamaro promuklim glasom brišući pri tome znoj sa čela.

— Zato što nikada ne verujem takvim slatkorečivim tipovima kao što si ti.

Tipamaro poče nervozno da gricka svoju donju usnu.

— No, ubrzo ću saznati da li ste me lagali! Ali vas upozoravam; i vas i tog bajnog pukovnika. Ako se pokaže da ste na bilo koji način umešani u ovu zaveru protiv mene, tada meka vam bog pomogne! A sada ćemo vas napustiti! Ne pokušavajte da nas pratite, pošto je ovo što držim u ruci sve drugo samo ne dečja igračka. Ako primetim da ste krenuli za nama, prepoloviću vas na dva dela s ovom stvarčicom — reče Šejn preteći mu svojom teškom dvocevkom koja bi i mnogo odvažnijim ljudima nego što je to bio Cicero Tipamaro ulivalo strahopoštovanje.

Šejn se zatim zajedno sa Karlom Benedikt uputi u pravcu izlaznih vrata, ne spuštajući pri tome ni jednog trenutka svoju „parker gan“ koju je tokom celog razgovora držao uperenu u Tipamarove grudi.

Ovaj podiže ruke uvis dok ih je posmatrao kako nestaju u tami. Pa, čak i kada je mogao da bude siguran da su otišli, nije se usuđivao da se makne sa mesta.

Spustio je ruke tek kada je video kako je Šejn napolju u dvorištu ugasio lampu. No, ni tada nije bio posve siguran da je opasnost prošla te upita: — Mister Šejne, da li ste još tu?

Pošto nije dobio nikakav odgovor odlučio je da još malo sačeka pre nego što se pomeri. Napolju su se čuli neki nejasni zvuci. Učinilo mu se da bi to mogao da bude topot konjskih kopita, odnosno da je to Šejn nestajao zajedno sa Karlom Benedikt u noći. Zatvori oči i još jednom napregnuto osluhnu. No, više se nije ništa čulo.

Iza njegovih leđa se otvoriše vrata. Cicero se prestravljen okrete u tom pravcu.

— Jeste li to vi, mister Tipamaro? — Cicero prepoznaše Džekov glas te besno dreknu: — Pa, gde ste svi vi do sada? Šejn je bio ovde. Upravo je nestao zajedno sa Karlom Benedikt.

Džek ulete u sobu gde su do maločas držali Karlu Benedikt i viknu u tamu: — Mič? Buč?

Iz sobe se začuše neki neartikulisani glasovi. Džek kresnu šibicom i uđe u sobu. Tipamaro užurbano krenu za njim. U momentu kada je i on ušao u prostoriju Džek je već uspeo da pronade lampu i da je upali. Mič i Buč su ležali vezani i sa maramom u ustima na podu.

Nakon što ih je Džek bio odvezao, Buč prozbori: — To proketo pseto se iznenada pojavio, tako da nismo imali ama baš nikakve šanse!

— A ja sam bio ubeđen da je to Erl — reče Mič, plavokosi momak iz Teksasa dok je s izrazom bola na licu trljao do maločas svezane zglavke na rukama i nogama.

Tipamaro počeo da psuje i da besni. Prokletstvo! Taj kućkin sin je uspeo da pobegne zajedno s tom bestidnom kurvom koja ne samo što je svome mužu nabila rogove, nego se još i pobrinula da ovaj dospe šest stopa pod zemlju. Kada bi se on pitao, tada bi i nju trebalo zajedno s tim izrodom staviti pred zid.

Njegovi ljudi ga prestrašeno pogledaše.

— Šta se to ovde događa? — začuvši ovo pitanje Tipamaro se okrete i ugleda Erla koji je pospano stajao naslonjen na vrata sobe, držeći revolver u ruci, dok je zabezeknuto lutao pogledom od jednog do drugog.

— Već sam se uplašio da je neki kućkin sin upao ovamo da bi krišom sredio našu lepoticu... A... gde je ta naša bajna plavuša? — upita zbunjeno Erl.

— Šejn je bio ovde i poveo ju je sa sobom! — prosikta Tipamaro besno. — A vi, idioti, ste svi do jednog spavali!

Tipamaro se nemoćno spusti u fotelju i nastavi: — Kroz sat vremena će da svane, tako da nema svrhe ako bismo legli da spavamo. Ajde, Erle, skuvaj nam svima po jednu jaku kafu!

Erl napusti prostoriju dok su se ostala trojica okupila oko Cicera koji je ponovo bio u svom elementu: — Pokazaćemo mi toj bitangi ko je Cicero Tipamaro!

Šejn je pomogao Karli koja je neprekidno plakala da se spusti iz sedla. Zagrlio je čvrsto je držeći priljubljenu uz sebe.

— Nameravala sam da napustim muža! — reče ona kroz plač. — Već više od dve godine se nismo slagali. Naš brak kao da nije više ni postojao. Jedino iz tih razloga sam smatrala suvišnim da ti o tome pričam.

— Dobro, sve to mogu da shvatim — reče Šejn — ali ipak sam ja taj koji ga je ubio, tako da bi on uvek stajao između tebe i mene, zar ne misliš i ti tako?

— Ne, Šejne! Ne! — odgovori Karla plačući i dalje. — On u stvari već godinama nije bio moj muž, a pored toga je on hteo tebe da ubije, a ne ti njega.

— Da li je tvoj muž bio prijatelj komandanta Kampa San Karlos?

— Ne, odakle ti ta ideja? Nisu trpeli jedan drugog i izbegavali su da se sretnu kad god su to mogli.

— No, taj pukovnik želi moju smrt zato što sam ubio tvoga muža! — predoči joj Šejn.

— Jesi li siguran da je to razlog? — upita ona zapanjeno.

— Koji drugi razlog bi inače imao?

— Nemam pojma! — izusti Karla.

Šejn se zagleda u pravcu grada i promrmlja jedva čujno: — Jedna osoba zna sigurno odgovor na ovo pitanje. A to je taj prokleti pukovnik!

— Ti si sada begunac koga će svi proganjati — reče ona preplašeno — i ako se pojaviš u utvrđenju, sigurno će te odmah strpati iza rešetaka.

— Znaš li gde pukovnik stanuje?

— Pošto nema porodicu, stanuje u samom utvrđenju — odgovori Karla.

Šejn počeo zamišljeno da grize usne. Morao je nekako da se dočepa tog pukovnika, pa makar ovaj stanovao i bio samim time dobro čuvan u Kamp San Karlosu. U svojim razmišljanjima, Šejn je polazio od pretpostavke da će pukovnik kad-tad napustiti sigurno okrilje utvrđenja, a tada će se sigurno ukazati prilika da ga uzme malo pod svoje. Trebalo je samo čekati da pukovnik sa svojim ljudima krene na neku vežbu van zidina tvrđave. No, to je moglo da bude već sutra, ali je isto tako postojala mogućnost da se čekanje otegne u nedogled.

Iz svih tih razmišljanja su ga iznenada trgle sledeće reči Karle Benedikt: — Ja ću odjahati do tvrđave i porazgovaraću sa pukovnikom Tagardom!

Imali su samo jednog konja, tako da se Šejnu već iz ovih razloga ova ideja nije baš nešto posebno dopala.

U međuvremenu je bilo već počelo da sviće.

— Odvešću te do grada i ostaviću te u blizini tvoje kuće — reče Šejn posle dužeg ćutanja i nastavi: — Videćemo se ponovo u sumrak, a do tada ćeš imati dovoljno vremena da porazgovaraš sa pukovnikom.

Karla je bez mnogo oklevanja i razmišljanja prihvatila ovaj Šejnov plan. — Videćeš da će nakon toga razgovora sve biti u redu i da ćemo moći ponovo da budemo zajedno kao i pre.

Šejn je ponovo podiže u sedlo te se smesti iza njenih leđa. Nije ga baš oduševljavala pomisao da ostane pored nje; i to još u istoj kući u kojoj je ona do pre dva dana živela sa svojim mužem koga mora da je kad-tad mnogo volela, inače se sigurno ne bi udala za njega.

Krenuše u pravcu grada do čijih su prvih kuća stigli za nepunih sat vremena. Tu ga je Karla strastveno zagrlila i poljubila pre nego što je skliznula iz sedla na ulicu da bi put do svoje kuće nastavila pešice.

— Čekaću te! — reče ona na rastanku i mahnu mu zaljubljeno.

Šejn sačeka dok nije nestala iza prvih kuća. Tada okrete konja i odjaha u pravcu juga. Sunce se već jasno ocrtavalo na horizontu. Šejn počeo da se osvrće tražeći pogledom mesto gde bi mogao do sumraka da se ulogori. Tom prilikom ugleda na severu desetak ljudi na konjima koji su se prateći njegov i Klarin trag približavali gradu. Njegova prva pomisao je bila da su to Tipamarovi ljudi. Sjaha i odvede konja u zaklon. Jahači su bili na milju udaljeni od njega. Put kojim su jahali polako se spuštao prema gradu tako da je mogao lako da ih posmatra, a da ga oni ne primete.

Ti pasiji sinovi mora da su u praskozorje krenuli u poteru za njima. Jahači se zaustaviše tačno na onome mestu gde su se on i Karla rastali, kako bi lakše pronašli put kojim su se Karla i Šejn po njihovom mišljenju uputili u grad.

Šejn opsova kada je primetio da su samo dvojica krenuli u grad, dok se ostali u galopu uputiše prema njemu.

Potera ponovo svog konja u pravcu puta koji je vodio iz grada. U momentu kada je napustio okrilje drveća koje ga je skrivalo od njihovih pogleda, jahači ga primetiše i krenuše u paklenom galopu za njim.

Time je i zvanično bio otvoren lov na Šejna koji je od strane vojnog suda bio osuđen na smrt. Samim tim su mu pored vojske bili i čuvari reda za petama. Za koji dan će svaki šerif imati u rukama poternicu sa njegovim likom, tako da će moći da krene u besomučnu poteru za njim kako bi se na taj način dodvorio vojnim vlastima.

Postojao je samo jedan način kako da se iz svega ovoga izvuce. Morao je da se postara da se ovaj lov na njega prekinе pre nego što dostigne svoj puni zamah.

Šejn je jahao na jug, udaljavajući se time sve više od grada i tvrđave, i pored toga što je bio svestan činjenice da se mora tamo vratiti ukoliko želi da porazgovara sa pukovnikom Tagardom koji ga je osudio na smrt. Čak i jedan pukovnik neće moći da pređe preko izjave kakvu je dala Karla Benedikt, potvrđujući pri tome njegove navode da je pucao u samoodbrani.

No, Šejn nije ni slutio da se grdno varao kada je tako nešto uopšte i pomislio. U stvarnosti se uopšte nije radilo o

majorovoj smrti već jedino o njemu, Šejnu, za koga su pukovnik Tagard i Cicero Tipamaro smatrali da je obično njuškalo koje je poslao Vašington kako bi razotkrio njihove nečasne radnje. Što se njegovog zadatka u San Karlos Sijitju ticalo, tu su ova dvojica bili potpuno u pravu. Šejn međutim o svemu tome nije imao pojma, pošto se njegov oficir za vezu koji je u džepu nosio nalog upravo ovakve sadržine još uvek nije pojavio.

Šestorica su mu bila za petama što za Šejna nije predstavljalo neki veći problem. No, nije želeo da ih uvuče u klopku da bi ih jednostavno smakao. Ti jadnici su sigurno jahali za njim u ubeđenju da progone ubicu koji je pravosnažno osuđen na smrt. Nisu ovi ljudi bili krivi što se on nalazio u ovakvoj situaciji već je to bio onaj prokleti pukovnik u čije namere Šejn nikako nije mogao da pronikne.

Bežao je u pravcu Maunt Turnbala, planinskog masiva čiji su vrhovi dosežali visinu od osam hiljada stopa. Poterala ga je i dalje uporno proganjala. Šejnu je međutim i pored toga pošlo za rukom da na jednom dosta nepreglednom mestu napusti glavni put na kome je jahao, a da to njegovi progonitelji nisu primetili. Nakon nepunih pet minuta oni pojurili pored Šejna.

Čovek na čelu kolone bio je Ciceron Tipamaro! Šejn je bio ubeđen da će bilo kada ponovo susresti tog čoveka, ali nije pretpostavljao da će to biti tako skoro i pod ovim okolnostima.

Krenu kroz klanac prema istoku da bi nakon što je zašao za planinski masiv ponovo skrenuo na sever. Dan je već bio poodmakao kada primeti kako mu u susret jaše ceo vod konjice.

Šejn se skloni kako ga ne bi videli. Pitao se da li se radi o nekoj vojnoj vežbi ili su i oni pak isto kao i Tipamaro krenuli u poturu za njim? Kasnije ugleda još dva voda koji su se kretali u pravcu juga. Ako je sve ovo bilo zbog njega onda mora da im je bio izuzetno važan. Pri toj pomisli opsova i reši da celu stvar što pre istera na čistac. Morao je što pre da porazgovara sa pukovnikom Tagardom i da ga ako ne bude drugog izlaza malo pričepi kako bi se ovaj urazumio i prekinuo s ovim besomučnim i besmislenim proganjanjem.

Nakon što je konjica prohujala pored njegovog zaklona on ponovo krenu na sever. Sunce je počelo već da zalazi kada je ispred sebe ugledao svetlosti grada. Odluči da se u okrilju noći neprimetno približi prvim kućama.

Nije imao nikakvih poteškoća da stigne do Karlina kuće u kojoj su bila upaljena sva svetla.

Prišao joj je sa zadnje strane da bi se kod prvih drveća zaustavio i skliznuo tiho iz sedla, držeći svoju „parker gan“ u ruci. Susret s odredima vojske ga je učinio još sumnjičavijim i opreznijim. Mora da su tek u toku poslepodneva napustili grad kada je Karla zasigurno već obavila svoj razgovor sa pukovnikom. No, isto tako je moglo biti i da su vojnici krenuli na neku od svojih uobičajenih vežbi.

Trebalo je međutim da prođe samo nekoliko sekundi da bi saznao da ova poslednja razmišljanja nisu išla u pravom pravcu. Šunja se kroz dvorište koje je bilo puno drveća, kada iznenada iza svojih leđa začu prodoran glas koji dreknu: — Stoj Mister, bacite polako tu pušku koju držite u ruci i izađite na svetlo.

Šejn je stajao kao ukopan dok se negde u blizini začuo zvuk pištaljke kao i prodoran glas jednog od vojnika: — Poručniče! Uхватili smo ga!

Oko Karline kuće nastala opšta pometnja. Mora da su ležali u travi kada ih nisam video, pomisli Šejn. Bili su toliko blizu da je čuo njihovo dahtanje dok je tlo pod njegovim nogama počelo da podrhtava od bata teških vojničkih čizama.

Shvatajući da mu tama pruža jedinu šansu za bekstvo, Šejn se baci u stranu ne ispuštajući svoju „sačmaricu“ iz ruku. Prvi hitac pogodi vojnika koji ga je držao na nišanu, tačno u grudi. Ovaj se uz bolan krik skljkoka na zemlju. U istom momentu Šejn se otkotrlja u stranu pazeći da i dalje ostane u mraku u visokoj travi koja je okruživala kuću.

Ostali vojnici pojuriše u pravcu odakle se bila čula paljba teške „sačmarice“. Gotovo istovremeno se otvoriše i ulazna vrata na kojima se pojavila Karla Benedikt, a za njom i vojnici koji su je sprečavali da pojuri u noć.

— Beži, Šejne! Beži! — začu se Karlin pomalo piskavi glas. Vojnici je ponovo odvukoše u kuću.

Šejn se otkotrlja u žbunje i umiri se. Vojnici počеше besciljno da trče po dvorištu, pucajući u vazduh. Čak i na mestu gde je ostavio svog mrkova ugleda blesak pušćanih hitaca. Skinuvši šešir koji je svojom veličinom i oblikom mogao da ga izda, Šejn iskoči iz žbunja i potrča u pravcu dvorišne kapije.

Začu se ponovo onaj odsečni glas koji je tražio poručnika. Šejn zastade na trenutak dok je prolazio pored grupe vojnika i viknu: — Svi na drugu stranu!

U istom momentu svi vojnici se okrenuše i odjuriše u suprotnom pravcu. Ograda koja ga je delila od susednog imanja bila je nepune četiri stope visoka. Međutim i tamo se čulo komešanje i kretanje vojnika. No, i pored toga, Šejn se prebaci preko ograde. Na drugoj strani je sagnut pokušao da pronikne u potpunu tamu koja je tamo vladala. I ovde su se čuli vika i dahtanje ljudi koji su trčali tamo amo.

Vojnici su u međuvremenu bili pronašli Šejnovog konja koga su sada vodili prema ulaznim vratima Karline kuće. Sada je za njih bilo van svake sumnje da je to bio Šejn.

Šejn se sa druge strane ograde polako uspravi i uputi prema štali. No, pošto je tamo ugledao dim i žar cigareta skrenu prema kući. Već nakon nekoliko koraka našao se na ulici.

Konji vojnika koji su ga proganjali stajali su uredno postrojeni i privezani. Šejn ugleda stražare sa puškama o ramenu kao i mnoštvo znatiželjnika koje su privukle buka i pucnjava na Karlinom imanju. Stavi ponovo šešir na glavu i izgubi se među okupljenim narodom, da bi kratko nakon

toga neopažen stigao do hotela koji je bio potpuno pust. Očigledno su svi bili istrčali na ulicu.

Šejn se uputi do recepcije gde se na stolu nalazila otvorena knjiga gostiju. Jednim pogledom prelete sva imena, ali ime koje je njega interesovalo nije uspeo da pronađe. Razočarano zaklopi knjigu kada se ispred hotela začu galama. Odjednom uleteše vojnici i civili u hotelsku halu.

— Evo ga! Stoj! — začu se povika nekolicine njih.

Šejn skoči u stranu i potrča u pravcu sporednog izlaza. Uz fijuk metaka koji su mu zviždali oko glave uspe da otvori vrata i da napusti hotel. Desetak ljudi krenuše za njim. Šejn opsova. Znao je da mu se gadno piše ako se uskoro ne dočepa konja! Međutim, potera mu nikako nije dozvoljavala da ga potraži. Uspeo je da im umakne tek kada je napustio grad i uputio se kroz mrak prvo na zapad, da bi kasnije skrenuo na sever.

Trčao je kao sumanut svestan činjenice da mu se radi o glavi. Nije uzvraćao paljbu, pošto je znao da ga progone vojnici, a ne Tipamarovi ljudi. Potpuno iznuren spustio se u visoku travu. Potera ga je bila izgubila, no, još uvek su se u daljini čuli povici kao i sporadična paljba uspaničenih vojnika. Odjednom se iz pravca grada začu topot konja. Jahači krenuše u galopu na zapad prema obližnjim brežuljcima, pretpostavljajući da bi Šejn tamo mogao da potraži utočište. Nakon kratkog vremena sve se bilo potpuno umirilo.

Morao je što pre da nabavi konja, ali mu nije bilo jasno kako bi to mogao da izvede. Gotovo sav novac mu je ostao u bisagama koje su se sada sigurno zajedno sa njegovim konjem nalazile u Kamp San Carlosu. U ovom trenutku je bez konja bio potpuno izgubljen. Ono malo sitnine koju je imao u džepu nije bilo dovoljno da bi mogao da se uputi do nekog od obližnjih rančeva i da ga tamo kupi.

Morao je hitno da stupi u vezu sa Brigadom 7. ne samo zato što je ostao bez novca već kako bi saznao gde se izgubio onaj prokleti oficir koji je trebalo da ga izvesti o njegovom sledećem zadatku. Prvi put je došao na ideju da bi čitava ova priča mogla da ima neke veze sa njegovim zadatkom. Neprekidno je pokušavao da pronađe razlog zbog koga su ovi iz Kamp San Karlosa tako uporno pokušavali da ga uklone. Svakako ne samo zbog toga da bi osvetili majorovu smrt.

Sledeće veće mesto bilo je Globe. Mesto i nije bilo toliko daleko da se ne bi moglo i pešice stići do njega. Međutim, ono što ga je najviše kopkalo bilo je pitanje da li tamo postoji telegrafska stanica?

Ponoć je već bila prošla kada je konačno odlučio da se uputi u pravcu Globa. Hodao je čitavu noć, a kada je počelo da sviće reši da potraži glavni put koji je spajao ova dva grada. Kada je uspeo da ga pronađe zastade kako bi se malo odmorio.

U daljini su se videle poštanske kočije koje su išle iz pravca San Karlosa. Toliko novca je imao u svojim džepovima da je mogao da kupi kartu do Globa. Utoliko je veće

bilo njegovo razočarenje kada je na oko pola milje iza kočije ugledao odred konjice.

Šejn glasno opsova. Da li je bilo moguće da se plavokošuljaši ama baš svugde nalaze? Sačekao je skriven u travi dok nisu prošle kočije kao i odred konjanika, a onda krenu putem u nadi da bi uz put mogao da naiđe na neku farmu ili ranč gde bi mogao eventualno da od vlasnika pozajmi konja.

VII

Pukovnik Tagard krenu pomalo uznemiren ali pun elana u susret svom prijatelju Ciceru Tipamaru.

— Šta se dogodilo? — upita ovaj. — Jeste li uspjeli da uhvatite to kopile u gradu?

— Pronašli smo njegovog konja, kao i njegove tragove, tako da ga pratimo u stopu — reče pukovnik. — Krenuo je u pravcu Globa. Nismo još sigurni da li je krenuo baš u sam grad ali sam ipak za svaki slučaj poslao odred konjice za Globe kako bi obavestili tamošnjeg šerifa i njegove ljude.

— Kako si sve to saznao, Lug? — upita Tipamaro pomalo zavidan što on i njegovi ljudi nisu uspjeli da pronađu Šejna.

— Dođi da ti pokažem mapu — glasio je pukovnikov odgovor.

Cicero krenu za njim. Prolazeći pored mnogobrojnih oficira koji su odsečno salutirali, stigoše do pukovnikove kancelarije.

— Šejn je pokušao da ukrade konja na jednom ranču na putu od San Karlos Sitijsa do Globa! — objašnjavao je pukovnik pokazujući put na mapi, dok su mu oči sijale od zadovoljstva. Ranč je bio ucrtan na karti crvenom bojom.

— Znači li to da još uvek nije nabavio konja i da se i dalje kreće pešice u pravcu Globa? — upita Cicero sa nevericom.

— To je naša šansa Cicero! Pokušaće da se probije do Globa kako bi odatle stupio u vezu sa Vašingtonom. Međutim, ja sam poslao ceo odred konjice za Globe kako bih obavestio tamošnjeg šerifa. Pored toga smo uspjeli još i da nagovorimo onog rančera kod koga je Šejn pokušao da ukrade konja, da ga takođe prijavi šerifu.

— Pa, ako je tako, onda je to proketo pseto konačno dolijalo! — uzviknu radosno Tipamaro. — Srećom, još uvek većamo konjokradice bez obzira na to da li su uspjeli da ukradu konja ili su to samo pokušali.

— Pored toga sam stavio još dva odreda u stanje pripravnosti pošto postoji mogućnost da je nešto posumnjao i da se ne usudi da uđe u Globe — reče pukovnik Tagard. — Zbog toga ćemo temeljno pročešljati celokupno područje južno od Globa. Pri tome ćemo zaviriti i na svako imanje, tako da čitava ova hajka sigurno ne može još dugo da potraje. Hoćeš li i ti da pođeš sa nama?

— Naši konji su totalno iznurenj — reče Tipamaro.
— Nema problema! Ja ću vam dati sveže konje.
— U tom slučaju polazimo vrlo rado za tim nitkovom!
Nakon kratkog obostranog ćutanja Cicero upita: — A gde je Benediktova žena?
— Strpali smo je u pritvor! — odgovori pukovnik pomalo ironično.

Tipamaro se na to nasmeja i nastavi istim tonom: — Ali, ona je žena jednog majora!

— Ona je nagovorila svog ljubavnika da ukloni majora.
— Konačno si počeo da se popravljaš, Lug! — odvrati Cicero uz grohotan smeh.

— Jedan od mojih oficira me je doveo na tu ideju — objašnjavao je pukovnik i dalje izuzetno dobro raspoložen. — I to jedan od Benediktovih najpouzdanijih oficira. A on sigurno može najbolje da oceni situaciju, zar ne?

— A šta je sa pismom?

— Pismo nisam uklonio, nego sam ga odložio uz ostala akta, pošto se gotovo ne razlikuje od njenog rukopisa. Isti taj oficir je spreman da se zakune da se radi o rukopisu misis Benedikt.

— Ako je tako, onda da krenemo kako bismo što pre završili celu ovu priču — odvrati Tipamaro. — Stvarno je krajnje vreme da se ovaj problem skine sa dnevnog reda. Čitav život bi trebalo što pre da se vrati u svoje svakodnevne tokove, pošto se uskoro približava rok za sledeću isporuku oružja mojim crvenim prijateljima. Ovoga puta plaćaju suvim zlatom. Kladim se da ćeš nakon ove isporuke prebrinuti sve brige i da ćeš imati dovoljno novca do kraja života.

— Dobio sam obaveštenje da Apači napadaju naseljena mesta između Feniksa i reke Kolorado i da ubijaju i pljačkaju tamošnje stanovništvo! — prozbori pukovnik usplahireno. — Nećeš valjda da kažeš da ćemo ovu turu oružja njima da prodamo?

— Budj bez brige — odgovori Tipamaro. — Moji prijatelji su Navaho Indijanci koji su izuzetno miroljubiv narod. Izričito su mi obećali da će puške koristiti samo za lov, kako bi mogli da prehrane sebe i svoje porodice.

— Pazi Cicero držim te za reč! — procedi pukovnik odlučnim glasom. — Nemoj da počnemo da sami sebi kopamo jamu! Postoji mogućnost da dobijem naređenje da sa svojim ljudima krenem u poteru za Apačima, a tada stvarno ne bih mogao da podnesem pomisao da bi Crvenokožci mogli da pucaju na mene i na moje ljude puškama koje smo im ti i ja doturili.

— Indijanci nisu u stanju da sami proizvode puške. Ako s njima pucaju na nas, to znači da su ih na bilo koji način dobili od nas belaca. Lug, ja sam poslovan čovek! Ja živim od toga što prodajem stvari koje posedujem i koje su drugima potrebne. Isporučujem govedinu, grašak i pasulj ljudima koji su gladni. Ali, ako se pojavi neko kome treba puška ili pištolj i to će moći da dobije od starog Tipamara. Sve je to posao. Da li me shvataš?

— Ali Cicerio! Nisi valjda hteo da kažeš da smo do sada prodavali puške i Apačima? — upita pukovnik Tagard zaprepašćeno.

— Ma ne! Što se toga tiče možeš biti potpuno spokojan — odvrati ovaj. — Osim izvesnog broja čebadi i govede masti, Apači ništa drugo nisu dobili od mene.

— Ako ćemo da budemo realni, onda je već i to previše! — uzviknu pukovnik ledenim glasom.

— Ali Lug, u to vreme su Apači bili naši prijatelji!

— Apači nikada nisu bili moji prijatelji! — odvrati pukovnik pomalo razdražljivo.

— Krenimo, Lug, kako bismo se što pre dokopali tog Šejna koji je sada naš najveći problem.

— Posilni! — dreknu pukovnik Tagard.

Kada se ovaj gotovo u istom momentu pojavio na vratima i stao u stavu mirno, pukovnik mu naredi: — Mister Tipamaru i njegovim ljudima su potrebni odmorni konji. Povedite ih do našeg konjušara!

Već nakon desetak minuta Tipamaro i njegovi ljudi krenuše zajedno sa pukovnikom i sa dva odreda konjice u poteru za Šejnom. U punom galopu napustiše grad i krenuše prema Globu. Pukovnik je izdao naredbu da se odredi razviju u borbenu formaciju. Tipamaro i njegovi ljudi su s uživanjem i znatiželjom pratili izvršenje pukovnikovog naređenja.

Nakon nekoliko minuta pukovnik pozva Tipamara i njegove ljude k sebi, tako da su sada oni jahali zajedno s njim u sredini između odreda konjanika koji su jahali rašireni u jednoj ravni, držeći se propisanog odstojanja.

Jahali su nešto više od jednog sata, dok nisu na jednoj uzvišici stigli do ranča na kome je Šejn navodno pokušao da ukrade konja. Pukovnik skrenu sa Tipamarom i njegovim ljudima sa puta i uputi se prema rančeru koji im je već bio krenuo u susret.

Nakon što im je ovaj opisao čoveka koji je pokušao da se domogne konja, pukovnik pogleda Tipamara koji reče: — To je bez sumnje naš čovek Lug!

— A sada nam detaljno ispričajte celu priču! — reče pukovnik rančeru.

— Tu zaista nema mnogo šta da se priča, ser! Kada su psi počeli da laju, pogledao sam kroz prozor i ugledao tog čoveka kod ulaza u štalu. Osvrtao se oko sebe pošto je želeo da se neprimetno ušunja unutra. Na to sam ja sa svojim sinovima izleteo iz kuće i zamislite šta je rekao: hteo je da mu pozajmim konja. Da mu pozajmim, ser! I to da mi kaže jedna takva protuva koju prvi, a verovatno i poslednji put vidim u životu. Trebalo je odmah da ga obesimo pošto ne samo što je hteo da nam ukrade konja već je kao što smo to kasnije saznali ubio i jednog od vaših oficira.

— Da li je bio naoružan? — upita Tipamaro.

— Do zuba! — uzvрати rančer koji je za vreme rata bio narednik, i koji se tokom čitavog ovog razgovora držao vojnički. — Izgubio se tek kada smo otišli u zaklon i potegli naše oružje.

— U kom pravcu je krenuo? — upita Tipamaro.

— Prema zapadu — odgovori rančer.

— Krenimo onda! — reče pukovnik Tagard i potera svog konja u pravcu konjanika koji su ih čekali na glavnom putu.

— Jedan odred je već krenuo za njim! — povika rančer za njima.

Tipamaro se okrete i dobaci kroz osmeh: — Nadam se da ga neće obesiti pre nego što mi stignemo!

Šejnovi tragovi su bili lako uočljivi na prašnjavom putu, pošto nije bilo ni daška vetra koji bi mogao da ih izbriše.

Oba odreda ih uskoro sustigoše. Pukovniku Tagardu se žurilo kako bi što pre sustigao konjanike koji mora da su Šejnu bili za petama.

— Bez konja sigurno nije mogao daleko da stigne! — doviknu mu Tipamaro dok su u punom galopu grabili u pravcu u kom se prema rančеровим rečima uputio Šejn. — Nadam se samo da ga nisu odmah obesili.

Trag je vodio prema dolini obrasloj gustom i visokom travom u kojoj je pasla stoka. Međutim, na tom mestu se gubio Šejnov trag. U sredini doline ugledaše onaj odred konjice o kome im je pričao rančer. Vojnici su bili sjahali dok su čekali da im se pukovnik i Tipamaro sa svojim ljudima priključe.

Čekali su ih pošto nikako nisu uspeli da ponovo pronađu Šejnove tragove. Nakon što mu je poručnik koji je komandovao ovim odredom predao raport, pukovnik Tagard dreknu besno: — Svi odredi neka se razviju u borbenu formaciju!

Tipamaro se podiže u sedlu oslanjajući se pri tome svojim stisnutim pesnicama o prednju ivicu sedla osmotri okolinu te upita: — Šta mislite koliko prednost ima Šejn?

— Najviše sat vremena! — odvrati Mič.

— Šta bi trebalo da znači da nije udaljen više od dve milje od nas, i da bi sa uzvišice iznad doline trebalo da ga vidimo — procedi Tipamaro i uhvati uzde u ruke da bi poterao svog konja prema obližnjem uzvišenju. Njegovi ljudi krenuše za njim.

VIII

Šejn nije imao drugog izbora nego da se negde sakrije, pošto nije mogao nikako da im umakne. Potražio je zaklon u jednom procepu u klanu. Tek sada je uvideo koliko je bilo mudro što se kratko pre toga odlučio da krene u drugom pravcu. Mogao je da vidi kako su vojnici odjahali prema zapadu i kako su sada u borbenoj formaciji polako napuštali dolinu.

Međutim, samim tim još uvek nije bio u sigurnosti. I dalje je bio bez konja, a njegovi progonitelji su to vrlo dobro znali. Pretpostavljao je da iz tog razloga sigurno neće daleko

otići pre nego što se ponovo vrate ovamo. Do tada je morao da napusti ovaj prokleti klanac.

Podiže se, prebaci svoju „parker gan” u levu ruku i potrča. Otprilike pola milje je prešao u trku, a onda je nastavio normalnim hodom. Pri tome se neprestano obazirao oko sebe kako ga potera slučajno ne bi iznenadila. S obližnjeg grebena ugleda Globe. Dim je kuljao iz dimnjaka mnogobrojnih kuća pravo u plavo nebo iznad Arizone na kome se nije nalazio nijedan oblačak. Nije bilo ni daška vetra.

Pošto je u Globu bila vojska morao je da odustane od namere da uđe u grad. Odlučio je da ponovo promeni pravac. Izvesno vreme je hodao po visoravni na kojoj nije bilo nijednog žbuna niti drveta iza kojih bi mogao da se skloni u slučaju da se konjanici ponovo pojave. Jedinu zaštitu mu je donekle pružala dosta visoka i gusta trava.

U trenutku kada se već bio dosta udaljio od mesta sa koga je osmatrao grad iz pravca zapada ugleda odrede konjice koji su se ponovo vraćali ka mestu gde su izgubili njegov trag. Konjanici su još uvek bili tako daleko da su ličili na sitne crne tačke negde daleko na horizontu.

Na udaljenosti od otprilike pet milja nalazila su se visoka brda u čijem se podnožju nalazila gusta šuma. Šejn potrča kao sumanut u pravcu ovog drveća. U trenutku kada je izgubio iz vida odrede konjice odlučio je da malo zastane kako bi došao do daha, a onda se ponovo dade u trk.

Sunce je već odavno bilo prešlo svoj zenit kada je Šejn prešao put koji je vodio od Globa do Feniksa. Na drugoj strani ovog puta nalazilo se gusto rastinje koje je moglo da mu pruži dobar zaklon.

Šejn iscrpljeno klonu pored puta. Iz oba pravca niko nije dolazio. Nije znao šta da radi. Da li da sačeka poštansku kočiju ili neka druga zaprežna kola?

Iz ovog razmišljanja ga prenu pogled na tanak stub dima koji se podizao u nebo sa druge strane šume. Pogleda još jednom skupljenih očiju u tom pravcu i zaključio je da je to dim koji je izlazio iz dimnjaka neke kuće. Gotovo u istom trenu pogled mu naiđe i na uski put koji mora da je vodio do imanja na kome se nalazila ova kuća.

Šejn odlučno krenu u tom pravcu. Ovoga puta se neće poneti kao običan žutokljunac kao što je to prošli put učinio kada je pitao da li mogu da mu pozajme konja. Rešio je da uzme ono što mu je u ovom trenutku bilo toliko potrebno. A to je bio konj! Ukoliko i ne bude u mogućnosti da lično vrati konja njegovom vlasniku tada će Brigada 7. čoveku nadoknaditi štetu.

Morao je što pre da se vrati u San Karlos Siti. I to ne samo zbog susreta s oficijom za vezu koji mora u međuvremenu da je stigao, već i zbog toga što je tamo imao još nekih neraščišćenih računa.

Stigavši u blizinu kuće zastade iza drveća koje ju je okruživalo. Bila je to jedna poveća brvnara pored koje se nalazila još i neka na brzini sklepana štala. Na maloj čistini iza kuće koja je sa dve strane bila opasana niskom ogradom

pasla su goveda. Druge dve strane su bile zaštićene planinskim masivom koji se uzdizao neposredno iza ovog malog imanja.

Od ljudi nije bilo ni traga ni glasa. Šejn je polako nastavio ivicom šume sve dok nije mogao da osmotri i prosto iza same kuće. Zadovoljno se nasmeja kada je ugledao konja koji je bio privezan i koji je mirno pasao u senci ogromnog drveta koje se uzdizalo sa zadnje strane brvnare.

Koristeći grmlje kao zaklon, Šejn neprimetno stiže do ograde. U jednom skoku prelete preko nje i oprezno se osvrnu oko sebe pre nego što je krenuo dalje. Uputio se polako prema kući držeći otkočenu pušku u ruci. Vrata nisu bila zaključana. Pokuca, a zatim polako zaviri unutra i viknu: — Ima li koga?

Pošto nije dobio nikakav odgovor polako krenu prema konju koji je i dalje mirno pasao. Bila je to jedna obična tegleća raga koja je pored toga bila već i poprilično matora.

Bolje išta nego ništa, pomisli Šejn dok ga je odvezivao.

U istom trenutku začu ženski glas iza svojih leđa: — To je jedini konj koga imam!

Šejn pogleda u pravcu brvnare. Na zadnjim vratima stajala je mlada plavokosa i iznad svega izuzetno lepa žena. I pored toga što je na sebi imala široku radnu odeću Šejnu nije promaklo da je izuzetno zgodna i privlačna.

Držeći uzde one rage u rukama, Šejn krenu prema njoj i reče:

— Zdravo. Vikao sam maločas, ali nisam dobio nikakav odgovor.

— Izgleda da ste naumili da mi ukradete konja? — reče žena gledajući ga pri tome pravo u oči.

— Pozajmite mi ga!

— Ovo mi baš ne liči na pitanje! — odvrati ona.

— Stvarno sam u gadnom sosu, mis! — reče Šejn i sleže ramenima. — Ne mogu čak ni da sačekam da se vaš muž vrati.

Žena odmahnu glavom i izusti odlučnim glasom: — Ja nemam muža!

— Hoćete li mi pozajmiti konja? Obećavam da ću vam ga vratiti.

— Pošto ste i sami došli pešice znate vrlo dobro kako je to kada je čovek bez konja. Šta mislite šta ja ovde mogu da uradim bez konja? Bila bih potpuno izgubljena ako bi se slučajno pojavili Indijanci.

Šejn počeo zamišljeno da grize donju usnu.

— Da li vas gone? — upita žena.

— Upravo tako!

— A ko? Ovdašnji šerif možda?

Šejn sleže ramenima i odgovori: — Za sada me koliko je meni poznato goni jedino konjica.

— Konjica! Nećete valjda da tvrdite da vam je cela konjica za petama? — upita ga sa podrugljivim prizvukom u glasu.

— Celokupna konjica iz Kamp San Karlosa! — odgovori Šejn. — I mogu vam reći da mi je to sasvim dovoljno.

— A vi ste naravno potpuno nevini? — nastavi žena istim tonom.

Šejn klimnu glavom i izusti: — Upravo tako.

— I šta meni sada preostaje? Ja sam ovde potpuno sama, a vi ste izuzetno snažni, a pored toga ste još i naoružani.

Šejn joj gurnu uzde u ruke i reče: — Ne bih želeo ni na šta da vas prisiljavam. Jedino bih vas zamolio da me odvezete kolima do najbližeg ranča.

— To nije nikakav problem! — odvrati ona. — Globe nije daleko.

— Tamo ne mogu ni da zavirim.

— A, da! Zbog konjice, zar ne?

Šejn klimnu glavom.

— Onda ću vas odvesti do Paulovih — reče žena i ponovo mu vrati uzde. — Upregnite ga dok se ja spremim. Kola su u štali.

Zatim se okrenula i ušla u kuću.

Šejn zabaci šešir unazad i povede mrkova prema štali gde su se nalazila stara rasklimatana farmerska kola. Upravo kada ga je upregnuo ugleda pored sebe njenu senku. U rukama je nosila veliku korpu koju je natovarila na kola, pre nego što se popela na prašnjavo sedište.

— Penjite se, šta čekate? — doviknu mu. — Ne smemo da gubimo vreme ako želite da umaknete celokupnoj konjici iz Kamp San Karlosa.

Šejn se spusti pored nje na sedište, dohvati bič i potera mrkova.

— Da li ste se i vi borili u ratu? — upita ona.

— Ne! Ja...

— Ako hoćete da vam Paulovi pozajme konja, onda im morate reći da ste ratovali; i to na strani Konfederacije. U protivnom će vas samo oterati sa svog imanja. Stari Paul se za vreme rata borio u nekoj brigadi ili diviziji 7. Ovo vam kažem zbog toga da slučajno ne navedete istu jedinicu, ako vas bude pitao pod čijom komandom ste se borili.

— Hvala, mis! — reče Šejn.

— A kuda ste nameravali da krenete sa mojim konjem?

— U San Karlos Siti!

Ona ga odmeri ćutke.

— Kako bih neke stvari isterao na čistac — nastavi Šejn.

— No, dobro! Onda ste vi iz San Karlos Sitijsa, a mi smo se tamo i upoznali prošlog leta. Pa, makar i da ste ratovali pod komandom generala Lija, Paulovi vam neće dati konja ako ja ne budem garantovala za vas.

— Stvarno sam vam zahvalan, mis!

— To mi baš neće mnogo pomoći ako im ne vratite konja. Ja na neki način zavisim od njih, tako da kao samohrana žena mogu odmah da se pakujem oдавде ako prokockam njihovo poverenje i naše uzajamno prijateljstvo.

— Zovem se Šejn!

— A ja sam Rita! Nisam udata i nikada nisam ni bila. Čini mi se da ste to hteli od prvog trenutka da me pitate, zar ne?

— Potpuno ste u pravu! — reče Šejn i upita: — A da li ste još uvek devica?

Ona ga pogleda ispod oka i kroz smeh odvrati: — Izgleda da uopšte niste stidljivi i da ste prilično direktni!

Kada su napustili njen ranč, Rita mu reče: — Skrenite odmah tu iza šume na sporedni put, pošto zasigurno ne želite da idemo glavnim putem gde bi mogli da se pojave odredi konjice.

— Još uvek mi niste odgovorili na moje pitanje — izusti Šejn cereći se.

— Do đavola, zar stvarno očekujete odgovor na jedno takvo glupo pitanje? — odvrati ona grubo.

— Izvinite, mis! — reče Šejn i kao pravi džentlmen na kratko skide svoj veliki šešir kao znak žaljenja zbog ovog neumesnog pitanja.

Kada su izašli iz šume koja je okruživala Ritin ranč, ugledaše u daljini glavni put. Pitanje na koju stranu da skrenu je u ovom slučaju bilo izlišno, pošto je mogao da krene jedino na sever, a da ne izbije ponovo na glavni put. Uputiše se putem koji je vodio prema brdima koja su se u daljini uzdizala pred njima.

— Da li je još daleko? — upita Šejn.

— Stići ćemo za otprilike dva sata.

— Ja ću vas posle toga dopratiti do kuće — reče on.

— Hvala vam, ali neće biti potrebno, pošto ću prenoćiti kod Paulovih.

— Koliko dugo već živite na tom ranču?

— Ja sam tamo rođena — odgovori Rita. Bili smo zaista velika porodica. Sva ova zemlja koju vidite je ranije pripadala Apačima. Ako računate u dolarima, onda ova zemlja mogla oca nije koštala ni centa, ali su zato Apači na drugi način naplatili svoju cenu. Polako su ubijali jednog po jednog člana naše porodice. Ostavili su nas na miru tek kada je izbio rat. No, tada smo samo još moj otac i ja bili u životu. A onda je pre dve godine i on umro. Samo, nemojte misliti da je tek tako umro. Dugo se mučio i proklinjao je do poslednjeg trenutka svoju odluku da ostane ovde na ovoj zemlji.

Sunce je već bilo zašlo kada su stigli do ranča Paulovih, odnosno bolje rečeno do onoga što je od njega ostalo.

Šejnu je na prvi pogled bilo jasno da su Apači još pre nekoliko dana napali i spalili ovaj ranč. Četvorica muškaraca su se očigledno do kraja žestoko borili. Apači su ih ostavili prikovane kopljima za vrata od štale. Ispred njih su ležale skalpirane žene i deca Paulovih. Ovaj prizor je izazivao jezu čak i kod jednog takvog čoveka kao što je to bio Šejn koji je u životu mnogo toga doživio.

Sada naravno više nije postojala mogućnost da ovde dođe do konja, pošto su Apači poterali svu stoku i sve konje sa sobom. Kuća u kojoj su Paulovi živeli bila je pretvorena u gomilu pepela. U obližnjoj šupi Šejn je uspeo da pronađe

lopatu kako bi mogao da ih sahrani. Sa lopatom u ruci uputi se prema kolima na kojima je sedela prebledela Rita.

— Najpre ću ih pokopati — reče Šejn i pruži joj svoju pušku. — A zatim ću vas odvesti do Globa.

— O, bože, zar je moguće da su i njih sve pobili! — reče Rita s očajem u glasu i briznu u plač.

Šejn ćutke počeo da kopa grobove. Nije mogao ništa drugo da učini za Paulove. Bila je već mrkla noć kada je konačno završio ovaj za sve mučni posao. Nakon toga je opalio dva metka u vazduh kako bi oterao lešinare koji su uporno kružili iznad njihovih glava.

Dugo su stajali nemo pored grobova čitave jedne porodice. Šejn je bio skinuo šešir dok ga je Rita držala ispod ruke i izgovarala neki citat iz biblije.

Nakon toga su se ćutke uputili prema kolima. Šejn potera konja. Dok su se polako udaljavali od spaljenog ranča Paulovih, Šejna obuze neko nelagodno osećanje. Imali su samo ovu staru ragu, a od naoružanja samo revolver i njegovu „parker gan”. Ni sa jednim ne bi mogao da pogodi neki iole udaljeniji cilj.

Dvocevka je bila skraćena, kako bi se povećala mogućnost raspršivanja sačme. S njom je mogao da se suprotstavi i najuvežbanijem revolverašu, ali zato nije mogao da gađa cilj koji je bio udaljen više od sto jardi.

Razmišljao je o svojim progoniteljima. Pošto mu je bilo jasno da bi konjica najbolje mogla da se suprotstavi Indijancima, odluči da krenu prema jugu kako bi što pre izbili na glavni put. Rita je u međuvremenu bila zaspala pripijena uz njegovo rame. Vladala je potpuna tama kad su konačno izašli na put i kada je na severu gde se nalazio njen ranč ugledao odsjaj vatre.

U trenutku pomisli da bi to mogla da bude za njega srećna okolnost, pošto bi vatra na Ritinom ranču mogla da na kratko odvrati pažnju konjice iz Kamp San Karlosa. Svestan činjenice da bi ovo bila suviše velika cena za mali predah, Šejn veoma brzo odagna ovakvu vrstu razmišljanja od sebe.

Ubrzo zatim Šejn odluči da napuste put i da potraže zaklon između obližnjih stena, pošto je znao da točkovi ovih rasklimatanih kola stvaraju i suviše veliku buku u inače tihoj noći.

Počeo je oprezno da se osvrće oko sebe ne ispuštajući svoju snažnu dvocevku iz ruku. Osećao je prisustvo i kretanje Indijanaca svuda oko njih. Međutim, sve bi se umirilo kada bi mu se pogled samo na trenutak duže zadržao na jednoj tački.

— Samo se pojavite, pasiji sinovi, pa da vam ga smestim ravno među rogove — promrmlja tiho.

Odjednom mu se učini da je noć postala još mračnija i mirnija. Pokreti se umirše, a jedino se čulo Ritino duboko i ravnomerno disanje. Ona je i dalje mirno spavala.

I pored toga što nije mogao ni da ih vidi ni da ih čuje, Šejn je osećao da su Apači još uvek tu. Napregnuto je razmišljao kako da spase ovu plavokosu ženu koja je ležala pored

njega, ne sluteći šta se oko njih odigravalo. Njegova vlastita sudbina mu se u tom trenutku učinila potpuno nebitnom.

IX

Počelo je polako da sviće. Šejn se nalazio na pet koraka od kola oslonjen ramenom o stenu iza koje su potražili zaklon. Konačno je mogao da osmotri teren koji ih je okruživao. Sunce se još nije bilo pojavilo na horizontu, tako da je sve video u sivim tonovima, a takvi su bili i izgledi da se odavde izvuku.

Znao je iz iskustva da je upravo ovaj prelazak noći u dan vreme crvenih vukova. A oni su bili svuda oko njih. Video je jedino neme senke koje su nestajale iza obližnjih stena i drveća. Nadolazili su sa svih strana.

Čekao je sve dotle dok Apači nisu izronili iz jutarnje sumaglice. A onda je povukao oba okidača i opalio. Strahoviti prasak prekide jutarnju tišinu. Ovim hicem je uspeo da stvori prolaz na ovoj strani, ali je isto tako znao da im ono najgore tek predstoji. Gotovo u istom trenu Crveonkožci se pojaviše na obližnjim stenama i u jednom skoku se nadoše pored njega.

Sve ovo se odvijalo takvom brzinom da Šejn nije uspeo da ponovo napuni svoju dvocevku. Hitro je prebaci u levu ruku držeći je za cev kako bi kundakom mogao da udara oko sebe, dok je u desnoj držao revolver. Trojica padoše pogođeni mecima, dok se druga trojica nadoše na zemlji od snažnih udaraca teškim drvenim kundakom. Četvrtim metkom je uspeo da skine poslednjeg Apača koji je skočio na mrkova u želji da potera kola i da im time onemogućí bekstvo.

Rita briznu u gotovo histeričan plač tek nakon što se sve umirilo. Šejn obiđe oko kola s oružjem na gotova. U blizini nije bilo više nijednog živog Apača. Oni koje je pogodio kundakom su se u međuvremenu podigli i upravo su uspaničeno nestajali iza obližnjih stena.

Rita mu polete u naručje. Šejn vrati revolver u futrolu na opasaču i privi uz sebe na smrt preplašenu Ritu.

Njeno predivno telo je i dalje drhtalo. Pucnjava i Indijanci su je preneli iz ružnih snova, tako da joj se učinilo da se našla u paklu, a ne na ovom svetu.

Šejn je podiže na kola. I dalje je napregnuto osmatrao okolinu, no, niko se nije pojavljivao. Sunce je izlazilo kada su ponovo izašli na glavni put.

Morao je da odvede Ritu do Globa, odnosno bar u neposrednu blizinu grada, a da zatim što pre nekako dođe do k njega kako bi mogao da se vrati u San Karlos Siti.

— Zar nismo krenuli prema mom ranču? — upita ona začuđeno.

— Plašim se da bi i tamo mogli da se pojave Apači!

Rita se sa strahom u očima osvrnu oko sebe i približi se još više uz Šejna.

— Idemo za Globe — reče on.

— Imam još mnoge stvari na ranču koje bi trebalo da ponesem sa sobom, ali ako ti smatraš da je to suviše opasno...

Šejn je blago uhvati za ruku i odvrati: — Noćas sam iz pravca tvog ranča video odsjaj vatre.

Ona ga pogleda prestravljeno.

— To naravno ne mora da znači da je to bio tvoj ranč. Možda je...

— U blizini se ne nalazi ni jedno drugo imanje — prekidaje ga ona.

— A možda se samo radilo o velikoj logorskoj vatri koju su zapalili Apači — nastavi Šejn. — U Globu se nalaze odredi konjice. Zamoli nekog oficira da te zajedno sa njegovim ljudima otprati do ranča.

— Zar nećeš i ti u Globe? — upita Rita primetno razočarana.

— Moji problemi su ti dobro poznati. Moram nazad za San Karlos.

— Odvedi me u blizinu grada — reče Rita. — Ja ću odatle produžiti pešice, a ti uzmi kola.

U trenutku kada su se već toliko bili približili gradu da su mogli da razaznaju dim koji se iz dimnjaka kuća podizao u nebo ugledaše na putu veću grupu ljudi koji su im na konjima dolazili u susret. Bili su to Tipamaro i njegovi ljudi, kao i jedan ceo odred konjice iz Kamp San Karlosa.

Bili su udaljeni jedva pola milje od njih. Izgledalo je da je za sve kasno pošto su u istom trenutku i konjanici ugledali Ritu i Šejna.

Put je ne tom delu vijugao kroz dolinu obraslu travom. Nije bilo ni grmlja ni drveća iz kojih bi se Šejn mogao skloniti. No, i pored toga on reši da skoči sa kola. Nakon što je gurnuo uzde i bič Riti u ruke, Šejn dohvati svoju „parker gan” i ustade sa sedišta.

— Ti produži dalje sama! — uzviknu.

— Ne! — odvrati ona odlučno, okrete i potera mrkova ponovo u pravcu iz koga su upravo dolazili.

— Rita! — dreknu Šejn i pokuša da joj otme uzde.

Ona se okrete i energično ga odgurnu. Konjanici krenuše potera za njima, a nekolicina počeo da puca u vazduh. Šejn se ponovo spusti na sedišta, a zatim se osvrnu iza sebe. Kola su stvarala ogroman oblak prašine, tako da je samo nejasno mogao da proceni situaciju. Tipamaro i njegovi ljudi su jahali ispred vojnika koji su i dalje galopirali u dvojnim redovima. Po njegovoj proceni moglo ih je biti četrdesetak, što bi značilo da ih zajedno sa Tipamarom i njegovim ljudima progoni ukupno pedesetorica dobro opremljenih i obučanih ljudi. Možda ga u prvom trenutku i nisu bili prepoznali, ali činjenica da su se kola tako naglo okrenula bila je za njih znak da su iznenada naišli na pravi trag. Jahači su ih sustizali zapanjujućom brzinom.

Šejn zađenu svoj „parker gan” za opasač u želji da preuzme uzde od Rite, no, ona ga samo odgurnu laktom.

Pomalo iznenađen Šejn rukom pokaza u pravcu pošumljene visoravni na severu i reče: — Teraj u tom pravcu. Dotle možemo da stignemo pre nego što nas sustignu. Ja ću se izgubiti u šumi, a ti se polako vrati nazad.

Rita nije ništa odgovarala nego se samo kratko osvrnula, da bi nakon toga bičem još žešće ošinula mrkova. Kola su se u sledećoj krivini bila toliko zanela da su neko vreme išli na dva točka. Na kraju su ipak nekako uspeli da ponovo uspostave ravnotežu dok su se sve više približavali stenama pored kojih su proveli prethodnu noć i gde su ih bili napali Apači.

— Priđi što bliže stenama da bih mogao da iskočim! — uzviknu šejn.

— Čekaj! — odvrati ona i skrenu prema drugoj strani puta. — Sedi i čekaj! Znam bolji put kako da se oдавde izvučemo.

Rita je na trenutak izgleda zaboravila Indijance koji su je pre samo nekoliko sati na smrt preplašili.

Nekolicina iz potere opet počese da pucaju u vazduh. Međutim, Rita je i dalje terala mrkova sve brže i brže. Šejn nije ni pomislio da bi taj konj mogao ovako dugo da izdrži u besomučnom galopu.

Šejn se i dalje neprekidno okretao držeći se čvrsto za sedište. Riti je sada polazilo za rukom da drži postojeće odstojanje između njih i potere. U trenutku kad su u punoj brzini skrenuli u jedan uzani kanjon, Šejn je pogleda unezvereno. Na trenutak je ponovo izgledalo da će se kola prevrnuti, no, i ovoga puta su nekako uspeli da ih vrate na sva četiri točka.

Rita je i dalje spretno izbegavala žbunje i kamenje koje je u velikom broju prekrivalo dno kanjona. Jurili su kanjonom ostavljajući i ovde ogroman oblak prašine za sobom. U trenutku kada su blagom uzbrdicom napuštali kanjon ugledaše poteru koja je sa druge strane tek ulazila u dosta uski procep između stena.

Nakon što se bilo povećalo, rastojanje između njih i potere ponovo poče da se smanjuje pošto mrkov nije uspevao da u istom tempu savlada uzbrdicu. Kada su konačno napuštali kanjon Rita ga potera još većom žestinom. Ugledavši pred sobom padinu obraslu gustom šumom koja je dosegala sve do vrhova planinskog masiva Šejnu postade jasno šta je Rita mislila kada je rekla da poznaje bolji put kojim bi mogli da umaknu poteri. Blago joj spusti ruku na rame, svojim usnama ovlaš dodirnu njen obraz i izusti: — Hvala ti! Zauštavi se tamo kod...

Nije uspeo da dovrši rečenicu kada se začu strahovit prasak, pošto su u punoj brzini bili naleteli na procep u stenovitom tlu koji Rita zbog guste trave nije na vreme mogla da primeti. Kola se sa slomljenim točkovima u trenu zaustaviše dok su oni poneti inercijom odleteli u stranu.

Pomalo ošamućen Šejn se priđiže iz trave i pokuša odmah

da pogledom pronađe Ritu, koja se nakon nekoliko sekundi pojavi iza mrkova i pojuri prema njemu.

— Brzo Šejne! Idemo!

— Ostani ovde! — doviknu Šejn. — Pošto tebe ne gone bilo bi najbolje da uzmeš mrkova i da se vratiš u Globe.

Ne sačekavši nikakav odgovor Šejn potrča dugim koracima prema šumi. Rita međutim pojuri za njim tako da ga je već kod prvog drveća sustigla.

— Idemo na drugu stranu, Šejne! Tamo neće moći da nas prate na konjima — izusti Rita sva zadihana. Šejn potrča za njom.

U međuvremenu su se na izlazu iz kanjona bili pojavili prvi konjanici. Jahali su uporedo po dvojica ili trojica i činilo se da ovoj koloni nikada neće doći kraj.

Iza poslednjeg visokog drveća su naišli na stenoviti predeo, obrastao gustim, bodljikavim rastinjem koje im je pružalo dobar zaklon od pogleda njihovih progonitelja, ali koje im je ujedno i otežavalo dalje napredovanje. Hteli ne hteli morali su da krenu gore. Put kojim su krenuli je postajao sve strmiji. Poteru više nisu videli, ali su ih zato jasno čuli, pošto su im i dalje bili za petama. Do ušiju su im dopirale glasne komande oficira.

Šejn se za vreme uspona neprekidno osvrtao, ali nije video nijednog plavokošuljaša niti pak nekog od Tipamarovih ljudi. Odnokud je dopirao topot kopita do njih, što je za Šejna bio znak da su se verovatno bili podelili u dve grupe. Dok se jedna polovina penjala za njima, druga je verovatno pokušala da na konjima zađe sa druge strane planinskog masiva.

Odjednom u blizini ugledaše ogromnu stenovitu prepreku koja im je poput zida preprečavala put. Naslonivši se na stenu, Rita zastade i umorno se nasmeši.

I Šejn je bio iscrpljen, te se i on nasloni pored nje na stenu i pogleda unazad.

— Trebalo je da ostaneš kod kola! — izusti Šejn teško dolazeći do daha.

— Ti ni blizu ne poznaješ dobro ovaj teren kao ja! — odvrati ona zadihano.

Šejn se zagleda ponovo u pravcu stene tražeći pogledom neki procep kroz koji bi mogli da krenu dalje. Ako im i uspe da umaknu poteri tada će uleteti pravo na teritoriju Apača. Pretpostavljao je da su se Indijanci u međuvremenu sigurno vratili u svoje logore. A ako je ta njegova pretpostavka bila tačna, tada će iza ove stene biti prepušteni sami sebi, pošto tu neće biti belaca koji bi mogli da im pomognu.

— Moraćeš da se vratiš — reče Šejn pokušavajući još uvek da povрати dah. — Ovo je previše opasno za tako krhku ženu kao što si ti. Dole ispod nas se nalazi odred koji broji gotovo pedeset vojnika. Njih Apači sigurno neće smeti da napadnu. A za mene ne brini! Sigurno će i sami ubrzo doći do zaključka da ne mogu da me uhvate, tako da će se vratiti ponovo u Globe, a tamo ćeš biti bezbedna.

— Idemo dalje! — odvrati ona i uputi se prema stenovitom masivu. Šejn krenu za njom.

Iznenada počеше iznad njihovih glava da fijuču puščani meci. Za trenutak zastadoše dok su napregnuto osmatrali okolinu. Stene oko njih su stvarale gotovo nestvaran eho, tako da nikako nisu mogli da odgonetnu odakle je dolazila paljba.

Rita produži dalje.

— Ovo što ti radiš nema veze sa pameću! — dobaci joj Šejn.

— Ne pričaj toliko! — odvrati Rita izbegavajući pri tome da ga pogleda u oči. — Sada je ionako suviše kasno!

Htela je još nešto da kaže, ali je morala munjevito da se sagne, pošto je ugledala grupu vojnika koja se na udaljenosti od otprilike četiristo jardi penjala na istoj visini sa njima prema planinskom masivu.

I Šejn ih je gotovo u istom trenutku bio primetio. Zastadoše na trenutak dok vojnici nisu nestali između rastinja i mnogobrojnih stenovitih gromada, a onda nastaviše s usponom. Rita se penjala prva, dok je Šejn bio tik iza njenih leđa, osmatrajući budno sve što se događalo oko njih.

Kasnije se ispostavilo da je to bio poslednji susret sa poterom toga dana. Kada su konačno stigli do gotovo vertikalnog planinskog masiva, nastaviše oprezno da idu uz njega. Pri tome su uspeali da pronađu uzan procep koji je bio obrastao toliko gustim rastinjem da bi Šejn sigurno prošao pored njega da nije bilo Rite koja je očito bolje poznavala čudi ovog terena.

U tom trenutku je bio srećan što ga nije poslušala i što je ostala s njim. Put kroz procep je takođe bio delom strm, tako da su i dalje dosta sporo napredovali. U jednom trenutku, Rita izgubi tlo pod nogama i poče da klizi prema dole. Šejn koji je išao za njom dočekao je u svoje naručje. Na momenat zastadoše u tom položaju i zagledaše se duboko jedno drugom u oči.

— Šta sad veliš, veliki čoveče? Da li bi bez mene uspeo dovre da stigneš? — upita ona ozbiljno.

Umesto odgovora Šejn je poljubi. Rita ne samo što se nije opirala nego je uzvratila poljubac strastveno, svojim mekim toplim usnama. Posle izvesnog vremena ona se polako iskobelja iz njegovog snažnog ali ujedno i nežnog zagrljaja i krenu dalje.

Sunce je davno bilo prešlo zenit kada su napokon napustili procep i kada su se našli na malom stenovitom platou.

— Ovde bismo mogli da zanoćimo — reče Rita. — Tamo preko je izvor, a ako budemo imali sreće, može da naiđe i neka divljač. Počinjem da osećam strahovitu glad, a ti?

— Ideja nije loša, ali bi i vojnici i Apači mogli da čuju pucanj — odgovori Šejn.

— Pa, zar nemaš nož?

Šejn odmahnu glavom. Rita na to povuče svoju suknju malo prema gore i iz čizme izvuče veliki lovački nož.

— Za ženu ponekad i nije loše da ovako nešto nosi sa

sobom — poče Rita da objašnjava kada je ugledala njegov pomalo začuđen pogled.

Plato je bio okružen visokim stenama. Nakon što su prošli mesto koje je bilo povoljno da na njemu prenoće, ali i da im pruži kakav-takav zaklon na ovoj čistini, počese da skupljaju drva za vatru. U smiraj dana ugledaše malo krdo brdskih antilopa koje su se oprezno kretale prema izvoru. Suviše kasno se začu rika njihovog predvodnika koji je uspeo da nanjuši opasnost. Šejn je već uveliko bio bacio nož i pogodio jednu od životinja. U trenutku kada se ona skljkala na zemlju ostale se dadoše u beg i nestadoše u sumraku koji je sve više prekrivao plato.

Dok je Rita palila vatru, Šejn je počeo da dere kožu sa životinje. Rita je u okolini uspela da pronade neke njemu nepoznate trave koje su pečenju davale odličan ukus.

Vatra je polako dogorevala dok su umorno sedeli pripisani jedno uz drugo. Njihove usne se stopiše, a Rita potraži u mraku njegovu snažnu ruku i prinese je svojim grudima.

— Jeste da nisam udata, ali nisam ni devica. To je izgleda moja sudbina da se uvek zaljubljujem u muškarce koji ne mogu da ostanu uz mene.

Šejn joj nežno zadiže suknju sve do iznad bedara. Pogled mu se zadrži na njenim divnim, gotovo izvajanim nogama. Polako je prstima prelazio preko Ritinog stomaka a ona strastveno zastenja kada je konačno osetila njegovu ruku između svojih nogu. Ona ih polako raširi zabacivši glavu unatrag. Šejn se iznenada okrete i spusti svoju glavu u njeno krilo, dok je rukama i dalje milovao njena bedra. Rita tiho uzdahnu, skide mu šešir i poče da mu mrsi kosu.

— Ne možeš ni da zamisliš koliko te volim — reče, dok joj je pri tome glas podrhtavao od uzbuđenja.

X

Tipamaro glasno opsova i pruži dvogled pukovniku Tagardu.

— Taj pasji sin mora da je sa đavolom sklopio pakt — procedi ljutito.

— Mislim da ipak postoji neko drugo objašnjenje — umeša se Buč. — Meni se čini da je taj tip jednostavno poludeo od straha. Kladam se da su se sakrili negde u našoj blizini i da ne zna šta da radi. Ako mi dignemo sidro onda će se pojaviti Apači. A šta mislite koga se više plaši? Svakako Apača. E pa kad je tako, onda bi trebalo da mu nešto predložimo!

— A šta to? — upita Tipamaro razdražljivo.

— Da ćemo ih ostaviti u životu ako se predaju — odgovori Buč. — Šta naravno, ne mora da znači da ćemo kasnije održati reč.

— Ali, ako mu dam časnu reč, onda moram i da stojim iza toga — reče pukovnik.

— Ja ću mu je dati — odvrati Tipamaro cereći se. — A ja je ne moram održati!

— Ali, ako se sve to odigra u mom prisustvu, onda ćeš ipak morati da se pridržavaš dogovora — prosikta pukovnik.

— E pa, onda ti lepo uzjaši konja i nestani negde dok mu ja budem davao časnu reč — odvrati Tipamaro razdražljivo.

Razgovor je polako pretio da pređe u otvoren sukob, no, tada se umeša Mič i reče: — Meni se čini da smo svi mi već pomalo umorni i razdražljivi. I pored toga bismo morali prvo da uhvatimo to kopile pre nego što počnemo da odlučujemo o njegovoj sudbini.

— Sto mu gromova ima da ga gonimo sve dok ga ne uhvatimo — reče odlučnim glasom pukovnik Tagard. — I može nam samo biti pravo ako Apači obave posao umesto nas.

— Imaš pravo, Lug — odvrati Cicero pomirljivo. — Dakle, idemo! Šćepaćemo mi to kopile, a onda ćemo ga obesiti o prvo drvo. Bilo bi smešno da ga ne uhvatimo kada u ovakvim uslovima ima još i ženu na vratu. Idemo, ljudi!

Njegovi ljudi mu se priključiše.

Istovremeno, pukovnik Tagard se sa podignutom rukom podiže u sedlu i uzviknu: — Odred napreed!

Čitav kanjon poče da odjekuje od topota kopita. Odredi konjice su se kretali u besprekornoj formaciji dok su Tipamarovi ljudi bili već daleko ispred njih. Nakon što su izašli iz kanjona krenuše strmom stazom prema prostranom platou koji je u sredini delila ogromna gotovo vertikalna stena.

— Džek! — dreknu Tipamaro odsečnim glasom. — Obidi sa Erlom, Bučom i Benom stenu sa druge strane i obratite pažnju na bilo kakve tragove!

Tipamarovi ljudi se razdvojiše. Mič, Džefri i visoki Kodi nastaviše dalje sa Tipamarom.

Pukovnik se sa svojim konjanicima nalazio daleko iza njih.

Svi su napregnuto pretraživali teren, ne bi li pronašli bilo kakav trag koji bi ih odveo do Rite i Šejna. Deo platoa koji se prostirao sa druge strane stene bio je obrastao gustim rastinjem koje im je još više otežavalo traganje.

Izenada se platoon prolomi prasak puške i pogodi Tipamarovog konja. Ovaj se instinktivno baci u stranu kako bi izbegao da ga konj svojom težinom zgnječi.

Ljudi u njegovoj pratnji zastadoše napregnuto osmatrajući okolinu sa repetiranim „vinčesterkama” u rukama. Tipamaro se u trenu otkotrljao do svog konja koji nije davao nikakve znake života da bi se nekako dočepao svoje „vinčesterke”.

— To mora da je ono kopile! — uzviknu zadihano. Bio je ubeden da je Šejn hteo da pogodi njega, a ne konja.

Tipamaro se međutim grdno prevario kada je mislio da je Šejn bio taj koji je pucao. Bili su to Apači koji su se sa puškama u rukama iznenada pojavili na nekoj vrsti stenovite

terase koja se na visini od oko stotinak stopa uzdizala iznad platoa.

Ovi mora da nemaju tri čiste u glavi, pomisli Tipamaro i polako podiže levu ruku uvis.

— Hej! — viknu glasno. — To sam ja, Tipamaro! Zar me ne prepoznajete?

— Eno Džordžija! — reče Mič i pokaza u pravcu Apača.

Džordži je bio starac koji je već više od jedne decenije živeo zajedno sa Apačima. Džordži je prilikom svake trgovine obavljao ulogu tumača, pošto Tipamaro nije znao jezik Apača. Ciceru Tipamaro pogleda u pravcu starca i odjednom mu sve postade jasno. Umesto da se pojavio sa tovarom pušaka kao što je bilo dogovoreno, on stiže u pratnji dva odreda konjice!

— Spustite puške! — doviknu svojim ljudima.

Džordži se uputi polako prema njima i zaustavi svog mustanga na nekoliko koraka od Tipamara. — Ti i tvoji ljudi mora da se igrate životom! — izusti Džordži. — Veliki Sako je strašno ljut. Očekivao je da vidi prijatelje, a ne izdajnike i kukavice!

— Polako, Džordži! Prvo me saslušaj! To što veliki Sako misli nije tačno — odvrati Tipamaro. — Ja nisam poveo konjicu u borbu protiv njega i njegovog plemena već da bih uz njihovu pomoć uhvatio ubicu koji je upoznat sa našom trgovinom i koji hoće da nas izda kako bi mi se osvetio. To pseto se nalazi tu negde u ovim brdima. Ostao je bez konja, a uz to ima na vratu još i neku ženu. Porazgovaraj sa velikim poglavicom Apača i zamoli ga da nam dozvoli da ovde na njegovoj teritoriji nastavimo poteru za tim nitkovom. Ako ga ne ulovimo, onda je sve propalo. Tada moja crvena braća neće moći nikada više da kupe puške od mene.

Tipamaro kratko pokaza prema gore u pravcu okupljenih Apača a zatim nastavi: — Nema potrebe da Sakdovi hrabri ratnici drže puške uperene u nas. Za sve nas bi bilo bolje kada bi nam pomogli da pronađemo tog čoveka. I neka se klone konjice iz Kamp San Karlosa pošto će se ona povući čim uhvatimo ubicu.

— Mnogo toga si rekao za kratko vreme — odgovori Džordži. — Pitanje je samo da li može da se veruje tvojim rečima?

Tipamaro teatralno baci svoju pušku pred mustangove noge i reče: — Kunem se da je sve što sam govorio istina! Ne dozvoli za ime boga da Sako napadne vojnike. Ponavljam još jednom da oni nisu tu zbog vas, Džordži. Moraš to objasniti poglavici! Idi i razgovaraj s njim! Ne smemo da gubimo vreme, pošto će vojska uskoro stići ovamo.

— Ne mičite se oдавде — reče starac, a zatim se okrete i uputi se prema Apačima.

Tipamaro upre pogled prema Apačima i uzviknu pokazujući rukom prema Džordžiju: — Verujte mi! Govorim istinu!

Apači su međutim i dalje stajali kao ukopani. Tipamaro se osvrnu pomalo bojažljivo. Pukovnik Tagard se srećom još nije pojavljivao sa svojim konjanicima. Dok je Džordži ne-

stajao iza stena, Tipamaro je mahinalno krenuo da ponovo podigne svoju pušku. No, na vreme se predomislio.

— Trebalo je da ga pitaš da li su Apači videli Šejna — prozbori Mič. — Mora da su ga videli pošto su sigurno svuda oko nas u ovim brdima, a pored toga imaju još i bolje oči od nas.

Tipamaro poče nervozno da grize usne. Na to uopšte nije mislio.

— Gledajte! — uzviknu Mič.

Tipamaro pogleda prema gore i vide kako su Indijanci nalik bešumnim senkama iznenada nestali iza stenja.

— Dakle, uspeli smo! — izusti Tipamaro sa приметnim olakšanjem. Njegovi ljudi su u međuvremenu bili sjahali i krenuše da mu pomognu da skine sedlo sa mrtvog konja. Kada su krenuli dalje, Tipamaro se bio smestio iza Mičovih leđa, dok je Kodi nosio njegovo sedlo.

Rešili su da nastave dalje, iako se pukovnik Tagard još uvek nije pojavljivao sa svojim vojnicima. Nakon otprilike petsto jardi, iznenada naiđoše ponovo na starog Džordžija.

— Nisam uspeo da ubedim Sakoa u istinitost tvojih reči i pored toga što su kao što sam maločas saznao naši ratnici jutros videli bledolikog koji je bio u pratnji neke žene. Mada ti ne veruje, Sako je odlučio da zbog pušaka preuzme rizik na sebe. Ali pazi se dobro! Sako vodi sa sobom preko četrsto ratnika koji su spremni da vas rastrgnu ako im podvalite.

— Gde su ih videli? — upita Tipamaro sa nestrpljenjem.

Starac odmahnu glavom i reče: — Ne ovde, nego otprilike deset milja severno oдавде.

— Šta? — dreknu Tipamaro sa nevericom.

— U to vreme se sa tom ženom kretao prema zapadu — dodade starac.

— Taj prokleti kučkin sin! — opsova Tipamaro.

Starac podiže ruku i potera svom žestinom svog mustanga sa mesta na kome su se nalazili.

— Hej, Džordži, zar ne možete vi da uhvatite tog kurvinog sina? Starac mu odgovori nešto, što Tipamaro nije uspeo da razume.

— Šta li je samo rekao? — upita besno.

— Da Apači proganjaju svakog belca — odgovori Kodi.

— Ako je tačno da ih ima četristotina, onda taj Šejn ne bi smeo da ima ni trunke šanse da se oдавде živ izvuče — reče Mič. — I to još bez konja i sa ženom na grbači.

— Hej, Džordži! Vрати se! — dreknu Tipamaro i ispali hitac u vazduh.

Džordži zastade, a Mič i Tipamaro poteraše mrkova na kome su zajedno jahali, kako bi ga što pre stigli.

— Doneću vam puške, a vi meni predajte tog belca zajedno sa njegovom plavušom. Zauzvrat ću vam ovoga puta puške prodati po posebno povoljnoj ceni...

— Morao bi da znaš da poglavičin ponos ne dozvoljava da mu se postavljaju bilo kakvi uslovi. Već da bi saznao da li si govorio istinu on će se postarati da njegovi ratnici pronađu

i uhvate tog belca i njegovu ženu. On čeka na isporuku pušaka! Ti si mu obećao da će ih dobiti još ovog meseca.

— Ja ću ispuniti svoje obećanje! — reče Tipamaro. — Međutim, ne možemo sa puškama da krenemo iz Kamp San Karlosa pre nego što budemo sigurni da je taj pasji sin mrtav.

— Preneću to poglavici! — odvrati Džordži i produži dalje.

Mič i Tipamaro su se upravo bili priključili ostalima, kada se začu glasan topot kopita. Bili su to pukovnik Tagard i njegovi konjanici.

— Da niko nije pisnuo ni reč o onome što se ovde dogodilo! — naredi Tipamaro svojim ljudima. — Konja mi je smakao Šejn a ne Apači. Produžićemo zajedno sa pukovnikom na zapad, a Šejna ćemo prepustiti našim crvenim prijateljima. Odavde ionako ne možemo zbog brda da skrenemo na sever.

Zajedno sa vojnicima krenuše u pravcu zapada. Dobro su poznavali Apače tako da su bili sigurni da ih prate njihovi izviđači i pored toga što nijednog nisu mogli da primete.

XI

Šejn i Rita su se kretali po terenu na kome nisu ostajali nikakvi tragovi. Dimni signali Indijanaca odnosno prisustvo njihovog izviđača su stalno primoravali Šejna da menja pravac. Sve to ga je još više udaljavalo od San Karlos Sitija u koji je nameravao da se vrati. I dalje nije gubio nadu da bi mogli da naiđu na neki ranč gde bi mogli da nabave konja, iako mu je Rita bila rekla da u blizini nema belaca. Najveći deo dana u kome je vladala nesnosna žega, proveli su u hladovini koju su im pružale bezbrojne stene na koje su neprekidno nailazili na svom putu. Nastavili su dalje tek kada je sunce uveliko prešlo svoj zenit. I dalje su imali sreću da su uvek na vreme primećivali prisustvo Apača.

Kao i u više navrata toga dana, ugledaše tri Apača koji su mirno jahali stenovitom stazom visoko iznad njihovih glava. Šejn i Rita potražiše zaklon između obližnjih stena. Dok su tako skriveni čekali da se Indijanci udalje, Šejn pomisli da bi možda bilo dobro kada bi im ipak dozvolio da ih vide kako bi ih napali, a time im i pružili priliku da se eventualno dočepaju konja. Međutim, u trenutku kada je Šejn napustio zaklon, Apači su već bili toliko odmakli da nisu mogli da ga vide.

— Zar se ne bojiš da bi mogli da nas primete? — upita Rita sa čuđenjem.

— Siguran sam da su ponjave na kojima jašu pune buva — odgovori Šejn sa šaljivim prizvukom u glasu. — No, ipak je bolje i udobnije jahati na ponjavi punoj buva nego neprekidno hodati sa sve strašnijim žuljevima na nogama.

A upravo je to bio problem koji ih je sve više mučio, no, Rita ga ipak prestravljeno upita: — Zar je moguće da bi stasio život na kocku samo da se domogneš...

— Sumnjam da bi nam dobrovoljno prepustili svoje konje — prekide je Šejn.

Svestan da su ovu priliku propustili, Rita i Šejn krenuše dalje. Šejn je bio rešen da prilikom sledećeg susreta sa Apačima bolje i brže reaguje.

Na ponovni susret nisu morali dugo da čekaju. Već nepun sat kasnije, ponovo ugledaše Indijance. Ovoga puta, međutim, nije ih bilo trojica nego tridesetak. Šejn sebe nikada nije smatrao kukavicom, ali isto tako ni idiotom. Hitro su i ovoga puta potražili zaklon i sačekali da opasnost prođe.

Počinjalo je polako da se smrkava. Nijedan od obližnjih planinskih vrhova nije više bacao svoju senku kada je Šejn počeo da traži mesto gde bi mogli najbezbednije da provedu noć. Bilo mu je žao Rite koja je očigledno teško podnosila sve ove napore, iako se nijednom nije požalila. On je bio kriv što se našla u ovakvoj situaciji. Tešila ga je jedino pomisao da sigurno ne bi bila u životu da slučajno nije naišao na njen ranč. One noći kada su Apači napali i spalili njen ranč, ona bi... Zgražavao se već pri samo pomisli šta bi se tada dogodilo. Poče nežno da prelazi rukom preko njene divne plave kose. Rita se nasmeši od sreće, strasno ga zagrlji i reče: — Ne možeš ni da zamisliš koliko sam srećna što si pored mene.

Počeli su da jedu meso brdske antilope koju su prethodnog dana ulovili. Jeli su ga hladno, pošto je Šejn smatrao da bi bilo suviše opasno ako bi sada zapalili vatru. Noć je već odmicala kada su legli jedno uz drugo i srećni što su zajedno.

— Volim te, Šejne! Neizmerno te volim — reče Rita tiho i nežno.

Šejn je uze u naručje i povuče je na sebe. Odjednom nisu više osećali umor. Prepustili su se svim svojim čulima u ludoj i strastvenoj igri.

Ponoć je već odavno prošla kada su napokon zaspali zagrljeni.

Na prelasku noći u dan Šejna je nešto sumnjivo trglo iz sna. U istom trenutku se bio potpuno razbudio, posegnuo je za svojom dvocevkom i ispalio istovremeno oba hica. Grmljavina snažne dvocevke prolomi se jutarnjom tišinom. Tovar sačme je odbacio napadače u obližnje grmlje.

— Šejne! — viknu Rita s užasom u očima i poče uspaničeno da beži.

Šejn se u međuvremenu bio podigao na kolena i upravo je ponovo punio dvocevku dok je pogledom pretraživao okolinu. Sa nabijenom „sačmaricom“ on skoči na noge, prebaci je u levu ruku, a u desnu uze revolver. Kada se približio grmlju, sa čuđenjem je konstatovao da to nisu bili Apači nego belci. Podigavši pogled, ugleda na ivici šume njihove konje.

Ali, gde je bila Rita? Šejn počeo da se osvrće i na kraju viknu: — Rita! Dođi, najzad smo došli do konja.

Rita se pojavi iz zaklona koji je bila potražila dok je Šejn i dalje napregnuto osmatrao okolinu. Bio je ubeđen da su Apači čuli pucnje i da će se pojaviti veoma brzo.

Pomogao je Riti da uzjaše. Ona se još uvek nije bila oporavila od pretrpljenog šoka, tako da je i dalje bila bleđa i

unezverena, sa suzama u očima. Jahali su nemo jedno pored drugog. Šejn je pokušavao da dokuči ko su bili ti ljudi čije su konje sada jahali.

Rita iznenada ispusti prodoran krik. U istom momentu Šejn ugleda Apače. Bilo ih je otprilike četrdesetak koji su im polako dolazili u susret. Pojavili su se neočekivano iza jednog zavoja, tako da razdaljina nije iznosila više od pola milje. Međutim, kada su poterali konje u suprotnom pravcu ugledaše kako i odatle nadiru Apači. Samo što ih je ovde bilo još više, sigurno preko šezdeset. Nisu imali ni trunke šanse da prođu bilo pored jednih bilo pored drugih. Sa njihove desne strane se nalazio strm uspon ka jednoj od mnogobrojnih litica. Strmina je bila takva da bi Apači ukoliko bi Šejn i Rita njome krenuli imali mogućnost da ih svojim puškama skinu kao zrele kruške sa drveta. Sa leve strane opet se nalazila duboka i tamna provalija. Rastojanje i do jedne i do druge strane nije iznosilo više od tristo jardi. Šejn potera konja do drveća ispod kojih su bili noćili i koje je bilo jedino mesto koje je moglo da im pruži bilo kakav zaklon.

Zaustavili su se ispod drveća. Šejn spusti Ritu sa konja i gurnu je u pravcu obližnjih stena. Zatim dohvati „vinčesterke” koje su se nalazile u futrolama na sedlu, stavi ih pod ruku i pojuri za Ritom.

Rita prestravljeno uzdahnu kada joj je Šejn gurnuo jednu od „vinčesterki” u ruke.

— Pa, valjda znaš da pucaš? — upita on.

Rita klimnu glavom.

Indijanci se nisu žurili. I dalje su jahali polako. A i zašto bi se žurili kada su bili sigurni da su ih uhvatili u klopku iz koje za njih nije bilo spasa.

Šejn je u sebi proklinjao onu trojicu koju je smakao. Nije mogao da zna da Indijance nije privukla jedino pucnjava, već da su krenuli u poteru za njim zbog Tipamara koji ih je snabdevao puškama. Apači se zaustaviše na razdaljini od oko trista jardi. Iz grupe u kojoj ih je prema Šejnovoju proceni bilo duplo više, izdvojio se jedin jedini jahač koji se uputio prema njima. Da se radilo o belcu mogli su da primeće tek nakon što im se ovaj bio približio gotovo nadohvat ruke.

Rita uhvati Šejna za ruku i izusti puna nade: — Šejne, pa to je belac!

— Običan otpadnik našeg društva — odvrati Šejn.

— Možda. Ali ipak je belac kao i mi!

Rita je u njemu videla slamku spasa za koju bi se kao davljenik mogla uhvatiti. Znala je vrlo dobro da Apači ne ubijaju žene belaca koje uhvate. Ali, isto je tako vrlo dobro znala šta se s njima kod njih dešava.

Šejn je odlučio da pokuša da izdejstvuje da se ovaj pasji sin založi kod Apača bar za Ritu. Međutim, možda je upravo on bio taj koji ju je želeo za sebe.

Tek kada im se sasvim približio videli su da se radi o starcu. Premda je živio s Apačima već dugi niz godina, starac je još uvek jahao osedlanog konja. Oslanjajući se ruka-

ma o sedlo on se obrati Šejnu: — Nema nikakve svrhe da se boriš! Možeš samo da pogineš.

— Svakako — odvrati Šejn. — Ali će isto tako bar dvadesetak vas poći sa mnom. Ipak ćete morati dobro da se potrudite, amigo.

— Naši ratnici mogu da čekaju. Siguran sam da tvoje rezerve vode ne mogu da traju večno.

— Zar ne možete da nam pomognete? — umeša se Rita u razgovor. — Pa, vi ste belac isto kao i mi!

Starac se uopšte nije osvrtao na Ritine reči već nastavi: — Da li si ti čovek koga traže Tipamaro i vojska iz Kamp San Karlosa?

Šejn klimnu glavom i reče: — Ja sam taj. Ali, odakle ti to znaš?

— A od koga bih mogao to da saznam ako ne od Tipamara lično. Predajte se, i Apači vam neće nauditi. Kasnije možete sa Tipamarom da pregovarate o vašoj daljoj sudbini.

Starac htede da okrene svog konja i da se vrati Apačima kada Šejn dreknu nišaneći pri tome svojom dvocevkom u njega: — Stani malo matora palikućo! Ukoliko se samo mrdneš, teško da ćeš proživeti još koju godinu.

— Oni tamo su moji dobri prijatelji — odvrati starac pokazujući u pravcu Apača. — Ukoliko bi to učinio, oni bi te zajedno sa tvojom ženom masakrirali.

— A šta bi ti imao od toga — upita ga Šejn ironično. — Nije valjda da misliš da bi naša smrt mogla da te ponovo oživi?

Starac je svojim bezizražajnim pogledom i dalje netremice buljio u Šejna.

— A odakle poznaješ Tipamara? — upita Šejn nakon izvesnog vremena.

— Upravo zbog njega moraš da umreš. Očigledno znaš i suviše o njegovim, odnosno o našim poslovima koje bi ti kao što mi Cicero reče hteo da sprečiš. Stvarno mi je žao, ali, on je jedini čovek koji je spreman da nam prodaje puške. Jedini način da odavde izvučete živu glavu bio bi da nam navedete ime nekog drugog trgovca koji ne traži toliko mnogo kao Tipamaro za svoju robu. To ime bi moglo da se pretvori u magična reč koja bi eventualno mogla da vas izvuče odavde.

Tipamaro je dakle trgovao oružjem, a njegov snabdevač je očito bio komandant Kamp Sant Karlosa koji ga je i pored izjave Karle Benedikt osudio, kao ubicu, na smrt! Sada su stvari polako dolazile na svoje mesto. Njih dvojica, Tipamaro i pukovnik Tagard su očigledno saznali za dolazak oficira za vezu koga su presreli i iz koga su izvukli da je trebalo njemu, Šejnu da prenese zadatak da prekine ovu prijavu trgovinu. Nakon toga su oficira verovatno smakli, a sada nameravaju da isto to urade i s njim.

— Ako je tako kao što ti kažeš, onda nam nisu potrebna čuda da se izvučemo odavde — reče Šejn bez mnogo razmišljanja. — Ja vam mogu prodati puške i to ne onakve stare tandžare kao što vam prodaje Tipamaro. A pošto i on to zna, pokušava na sve načine da me se reši.

Šejn dograbi jednu od „vinčesterki” koju je pripremio za borbu, te je dobaci starcu. Ukoliko je njegova pretpostavka bila tačna da pukovnik Indijancima isporučuje puške iz starih rezervi, tada Tipamaro Apače sigurno nije snabdevao novim „vinčesterkama” koje su imale šaržer sa osamnaest metaka, nego sa zastarelim naoružanjem koje se koristilo još za vreme građanskog rata.

— Pa, ovo je prava „vinčesterka” — uzviknu starac oduševljeno.

— S njom možeš da pucaš osamnaest puta, a da je ne puniš! — reče Šejn.

— Znam. Već sam viđao ovakve puške.

No, Šejn i pored toga uze drugu „vinčesterku” i ispali strahovitom brzinom jedno za drugim svih osamnaest metaka u vazduh. Time nije želeo da imponuje starcu, nego Apačima koji su mirno očekivali ishod njihovog razgovora. Nakon toga, Šejn mu dobaci i ovu „vinčesterku” i dodade: — Ovo je moj poklon za poglavicu! Municiju će međutim morati da kupi. Ali, ne od Tipamara, pošto bi kod njega za nju morao đavolski mnogo da plati. Bilo bi mnogo pametnije kada bi tvoja crvena braća počela sa mnom da trguju.

— Da li su to Tipamarovi ljudi? — upita starac pokazujući na onu trojicu koje je Šejn toga jutra smakao.

— Moguće — odgovori Šejn. — Već i po tome vidiš da pokušava svim sredstvima da spreči da uđemo u posao.

Starac okrete svog mustanga i dobaci: — Čekaj ovde!

Šejn se na to bespomoćno isceri. Šta drugo mu je preostajalo nego da čeka?

Starac se još jednom okrete i upita: — Koliko „vinčesterki” bi mogao da nabaviš?

— Onoliko koliko poglavici treba, i koliko može da plati.

— A koliko tražiš za njih?

— O tome možemo kasnije da razgovaramo. Siguran sam međutim da ćemo se lako dogovoriti.

— Kako se zoveš?

— Šejn!

Starac odjaha u pravcu Apača.

— I misliš da će ovo upaliti? — upita Rita sa nevericom.

— Neka nam bog pomogne ako ne upali! — odvrati Šejn.

Prolazili su minuti koji su im se činili dugi kao večnost. Odjednom se iz pravca gde su se nalazili Apači začu pucnjava iz druge „vinčesterke”. Šejnu se činilo da je išla iz ruke u ruku sve dok nisu ispraznili ceo šaržer.

— Izgleda da su zagrizli — izusti Šejn. — A ako je tako, onda smo već na pola puta da se živi izvučemo oдавде.

Kada su Apači poterali svoje konje, Rita se prestrašeno pribi uz Šejna koji je imao utisak da i njemu srce kuca u grlu, a ne u grudima. Apači se međutim iznenada ponovo zaustaviše dok su im se i dalje približavali jedino starac i još druga dva ratnika. Sudeći po opremi koju je imao na sebi jedan od njih je bio poglavica lično. Oba Apača su u rukama držali „vinčesterke” koje im je Šejn poslao.

— Ako sam te dobro razumeo onda te Tipamaro proganja zato što želi da spreči da nam prodaš ovakve puške — reče starac.

— Upravo tako!

Starac počeo da prevodi. Poglavica je tražio četiristotine „vinčesterki” na što je Šejn laka srca pristao.

— Veliki poglavica Sako se čudi kako to da si ovamo poveo i ženu — nastavi starac.

— Zbog onog nitkova Tipamara mi nije preostalo ništa drugo nego da je povedem sa sobom, pošto bi je inače ubio. A tek sada ću morati da se pripazim, pošto sam mu sa svojom cenom upropastio trgovinu. Verujem da odsada više nećete kupovati one zastarele puške koje bledoliki davno već ne koriste.

— Da, ali ti nam još uvek nisi rekao svoju cenu — reče starac.

Ovim razgovorom je bio pripremljen teren za cenkanje koje je bilo dugo i uporno i sa jedne i sa druge strane, pošto Šejn nije želeo da Apači bilo šta posumnjaju. No, na kraju su Šejn i poglavica ipak uspeli da na obostrano zadovoljstvo nađu zajednički jezik.

— Kada i gde ćeš nam isporučiti „vinčesterke” — upita poglavica na kraju preko svog tumača.

— Ti i tvoji ljudi ćete me videti uskoro sa kolima punim pušaka. Ne mogu, međutim, da vam kažem tačno vreme i mesto, pošto nemam dovoljno ljudi da bih mogao svuda da se odbranim od Tipamara i njegovih plaćenika.

Starac i poglavica počeo da se nešto dogovaraju, zatim se uz silno gestikulisanje oprostilo od Šejna i krenuše nazad.

— Poglavica ti je poručio da ne moraš više da se brineš zbog Tipamara i konjice iz San Karlosa — dobaci mu starac dok su odlazili. — Postaraj se da što pre dopremiš puške ovamo.

Uskoro se začu topot preko stotinu konja i Apači nestadoše u pravcu zapada.

Sada su konačno mogli da odahnu. Šejn počeo zadovoljno da se ceri dok Rita sve ovo još uvek nije mogla da razume. Nekoliko puta je bezuspešno pokušavala nešto da kaže, da bi ga na kraju ipak upitala: — Zar stvarno misliš da im doturiš te puške?

— Svakako da ne — odgovori Šejn dok ju je vodio prema konjima. — Ali, da bih spasao našu kožu bio bih spreman da i đavolu prodam svoju, a isto tako i tvoju dušu.

Nakon što su uzjahali, uputiše se u suprotnom pravcu od onog kojim su krenuli Apači.

— Pošto će nas sada Apači ostaviti na miru, možemo najpre da odemo do tvog ranča i da vidimo šta se tamo dogodilo.

U pogledu koji mu je uputila ogledala se neizmerna zahvalnost, ali isto tako i ljubav i strast.

Pukovnik Tagard je pun mrzovolje sedeo u sedlu i zurio u vatru. — Cicero, ako sutra ne kreneš sa mnom na sever, onda ću ja krenuti sam sa svojom vojskom.

— Ali, Lug! — odvrati Tipamaro. — Pa, na severu su Apači!

— Kako sada to da razumem? — upita pukovnik sumnjičavo.

— Šta ovo sad treba da znači? — reče Tipamaro uvređen.

— Da se ti možda ne uzdaš u to da će Indijanci ubiti Šejna, ili da će nam ga možda čak dovesti svezanog?

Cicero Tipamaro odmahnu glavom: — Pa, ti imaš samo dva odreda, a Apača je više od četrsto. Ovde smo u blizini Fort Sonore.

— Sa dva odreda ja mogu da nateram u beg preko osamsto Apača. Pa, oni nisu vojnici. U ratu sam sa jednim jedinim odredom naterao preko hiljadu pobunjenika u bekstvo. — Jedino što Apači dobro znaju to je da jašu.

— Ali ovi ovde su pored toga još i dobro naoružani!

Neka potmula uznemirenost je lebdela u vazduhu. Hoće li se već jednom pojaviti taj prokleti Džordži da mi javi da su Apači uhvatili Šejna ili da su ga možda čak i ubili, pomisli Tipamaro. Pogledom je tražio svoje ljude koji su bili okupljeni oko zasebne vatre. Mič je odmah shvatio značenje njegovih pogleda, no mogao je samo neprimetno da odmahne glavom.

Odjednom se, međutim, začu neko komešanje. No, bili su to samo stražari koji su se smenjivali. Tipamaro više nije mogao da krije svoje razočarenje.

— Sutra krećem na sever! — reče Tagard.

Tipamaro klimnu glavom: — Ja ću te sa mojim ljudima pratiti.

— Ništa drugo nisam ni očekivao — odvrati pukovnik i umota se u svoj dugački šinjel kako bi udobnije mogao da zaspi. — Laku noć, Cicero!

Nakon nekoliko trenutaka Tipamaro se podiže i krenu do vatre pored koje su sedeli njegovi ljudi.

— Sto mu gromova! — procedi razdražljivo dok se smeštao između Miča i Buča. — Indijanci se još uvek ne javljaju, a od Džeka, Erla i Kodija ni traga ni glasa. Nemoguće da je taj pasji sin jednostavno nestao. Jedino da su mu u međuvremenu izrasla krila, pa da je uspeo da se izvuče.

— Očigledno da jesu — izusti Džefri.

Tipamaro ga besno ošinu pogledom i prosikta: — A ko je tebe uopšte šta pitao, žutokljunče obični?

— Pa, inače bi već odavno čuli nešto od starog Džordžija ili pak od naših ljudi — dodade Džefri ne osvrćući se mnogo na Tipamarovu opasku.

— Očigledno da su oni otišli suviše na sever — reče Tipamaro.

— Da, ali je Šejn onda otišao još dalje — procedi Džefri.

— I to pešice, ha?

— Ne nego zahvaljujući krilima — nastavi prepirku Džefri.

— Pa, ti si stvarno običan idiot! — dreknu Tipamaro.

— Neka sam i idiot, ali šta će biti ako ga ni sutra ni prekosutra ne budu uhvatili?

— Možda si u pravu. Povlačim ono što sam rekao o idiotu — reče Tipamaro sada već pomirljivijim tonom, a zatim nastavi zagledavši se u svakog od svojih ljudi koji su do tada nemo pratili njihov dijalog: — Pukovnik se sprema da sutra krene na sever.

Džefri, koji nikako nije mogao da se smiri, klimnu uz podrugljiv smešak glavom i reče: — Pa, zar niko ovde ne kapira celu stvar? Šejn upravo to i želi da bi se lakše vratio u grad.

— Dobro, ako si tako pametan, onda predloži šta da radimo — upita Tipamaro.

— Najbolje bi bilo da se vratimo kući i da natovarimo puške za naše crvene prijatelje. Ukoliko Šejn i ima neki opipljiv dokaz, ne može ga sigurno iskoristiti u ovoj divljini. Dakle, mora da se vrati u San Karlos Siti. A tamo ćemo mu mi prirediti divan doček koji će ga uz dva metka koštati glave.

— Ti stvarno misliš da si posisao svu pamet ovog sveta, zar ne? Taj kurvin sin je verovatno već pirkupio toliko dokaznog materijala protiv nas da će upotrebiti svoja, kako ti kažeš, krila da sa dokazima odleti što pre za Vašington. A onda smo svi mi ovde završili svoje.

— Kako mi? — upita Džefri. — To važi možda za pukovnika, ali ne i za nas. Mi ćemo uzeti poslednjih osamsto „karabina” i odnećemo ih Apaćima, a zatim ćemo se lepo zauvek izgubiti odayde.

Za kratko vreme nastao je opšti tajac. Svi su nekako zamišljeno buljili u vatru koja je polako dogorevala. Tišinu prekide Tipamaro svojim promuklim glasom: — U redu ljudi, sutra se vraćamo kući.

Tipamaro je sada bio rešen da ipak poslušaa Džefrijeva savet dok je pukovnik mirno spavao odmarajući se za sutrašnji povratak na sever. Međutim, obojica su očigledno pravili račun bez krčmara. A krčmar je ovoga puta bio crveni čovek!

Pucnji probudiše pred svitanje vojnike i Tipamara i njegove ljude. Indijanci su nadirali sa svih strana. Borba je iz minuta u minut postajala sve žešća i bespoštednija, dok su logorom neprekidno odzvanjali krici ranjenih.

Tipamaro nije mogao da veruje svojim očima kada je video da su ih napali Apači. Jedina uteha mu je bila ta što im je prodavao jedino stare „karabine” a ne neku drugu vrstu oružja. On i njegovi ljudi odlučise da pokušaju da se izvuku iz ovog pakla. Međutim, kada su pokušali da se probiju do svojih konja morali su da se pomire sa činjenicom da bi svaki pokušaj izvlačenja iz ovog obruća bio ravan samoubistvu, pošto je čitav logor vrveo od Apača, a ujedno je bilo i pitanje da li bi im pukovnikovi ljudi uopšte dozvolili da se tek tako izgube.

Konjanici su se borili kao lavovi. Uspeli su da izdrže prvi iznenađujući nalet Apača i da zadrže konje na okupu. Usred oblaka prašine koji su podizali mustanzi Apača, stajao je pukovnik Tagard sa sabljom u jednoj i revolverom u drugoj ruci. Ni časa nije gubio kontrolu, nego je i za vreme najžešće borbe odlučnim glasom izdavao naredjenja.

Indijanci su imali sve veće gubitke, tako da je njihov obruč sve više popuštao. Tipamaro je bio van sebe od besa. — Potražite poglavicu, a pre svega matorog Džordžija i ubijte ih! — dovikivao je svojim ljudima koji su pucali što su brže mogli. Pogledom su tražili ovu dvojicu koju su zahvaljujući Tipamarovim poslovima lično poznavali. Međutim, ni jedan ni drugi očigledno nisu bili u blizini.

Kada je sunce u potpunosti bilo izašlo od Indijanaca nije više bilo ni traga ni glasa. Bilo je mnogo mrtvih i sa jedne i sa druge strane. Ranjenici su neprestano dopremeni do improvizovane poljske bolnice gde su dva lekara imala pune ruke posla.

Neki sedi u vojsci već ostareli poručnik išao je od jednog do drugog poginulog Apača i dugo zagledao njihovo naoružanje. Na kraju je pozvao grupu vojnika i naredio im da pokažu sve puške koje su Apači čak i u smrti grčevito držali u rukama.

Primetivši ovo, Mič odjuri do Tipamara kako bi ga upozorio. — Sada smo stvarno u gadnom sosu — procedi Tipamaro. Nije bilo nikakve sumnje da je poručnik shvatio da se ovde radilo o puškama koje su nestale iz Kamp San Karlosa.

— Najbolje bi bilo da se što pre odavde izgubimo — reče Buč.

— Samo mirno, ljudi! — odvrati Tipamaro.

U trenutku kada se začuo znak trube za pokret, ispred Tipamara se pojavi jedan od pukovnikovih ljudi i reče: — Pukovnik zahteva da smesta dođete do njega!

Tipamaro krenu, ne osvrćući se na zabrinute poglede svojih ljudi.

Pukovnik Tagard je stajao sam ispred gomile od oko pedesetak pušaka. Jednu od njih je držao u rukama kada se Tipamaro pojavio. — Čini mi se da si mi nešto bio obećao, Cicero! — reče i gurnu mu pušku u šake.

Tipamaro je vrlo dobro znao o kojim puškama se radi, tako da uopšte nije morao bolje da ih zagleda.

— Izgubio sam preko dvadeset ljudi — reče pukovnik ledenim glasom. — A svi su ubijeni ovim puškama.

Tipamaro vrati pušku na gomilu i mirno odvrati: — Ove puške si mi ti prodao Lug! Nisi imao ništa protiv da ih odnesem na sever i da ih tamo preprodam Navaho Indijancima. Nemoj to nikada da smetneš s uma! A to što su ih i oni preprodali, to zaista nije moja krivica.

Pukovnik se na to samo namršti i reče: — Moraću o ovome da podnesem izveštaj. Moji oficiri insistiraju na tome. Ja se vraćam za Kamp San Karlos, a ti uzmi svoje ljude i pobrini se kako god znaš da taj prokleti Šejn već jednom zau-

već nestane. Ukoliko ti to ne pođe za rukom, bolje se ne pojavljuj u San Karlos Sitiју.

Tipamaro se nasmeja podrugljivo: — Šta ja to čujem Lug? Da ne sanjam možda, ha? Čini mi se da i ti u svemu ovome nisi ništa lošije prošao od mene. Oboje smo u istom sosu i neću dozvoliti da svu krivicu svališ na mene, a da se ti lepo izvučeš. Upamti to Lug!

— Dovedi Šejna ili se ne pojavljuj! — prosikta pukovnik.

— Šta bi ti? Da sve svališ na...

— Pokret! — dreknu pukovnik Tagard odsečnim glasom, obraćajući se svojim vojnicima.

Tipamaro opsova glasno i uputi se ka svojim ljudima koji su sa nestrpljenjem očekivali da čuju ishod njihovog razgovora. Svi su u međuvremenu već bili osedlali konje. Bez ijedne reči, Tipamaro se vinu u sedlo dok su ga ostali zabezeknuto posmatrali. Kada su se uverili da Tipamaro nije imao nameru da im bilo šta saopšti, i oni uzjaše.

Tipamaro ih je vodio ponovo na sever, dok se pukovnik sa svoja dva odreda, odnosno onim što je od njih nakon bitke ostalo, uputio nazad prema Kamp San Karlosu.

— Šta sad ovo treba da znači? — upita konačno Mič. — Da ne nameravaš možda da potražiš matorog Džordija kako bi mu očitao bukvicu?

— To prokleta pseto mi je postavilo ultimatum — procedi Tipamaro sav crven u licu od besa.

— Ko? Šejn? — upita Buč začuđeno.

— Ma koji Šejn! Pukovnik! Onaj isti pukovnik koji toliko toga ima meni da zahvali. A sada me jednostavno odbacuje kao običnog gubavca. Pa, zar Cicero Tipamaro to da mu dozvoli?

Mič se isceri i reče: — To nikako. Trgovali smo sa puškama iz njegovog magacina, zar ne? Spreman sam to da izjavim pod zakletvom pred bilo kojim sudom. A isto tako i da je pukovnik ne samo bio upoznat s tim nego da nam je on to predložio!

— U pravu si Mič! — dodade Buč. — I ja sam spreman da svedočim. A pošto postoje dokazi za to da puške potiču iz Kamp San Karlosa svaki sudija će morati da nam veruje.

— Bez obzira na sve, moramo što pre da se domognemo tog Šejna — odvratī Tipamaro.

— Ali, ne ovde i ne na ovaj način. Vidiš li koliko nas je? Apači će nas masakrirati pre nego što pronađemo makar i najmanji trag. Očigledno da su totalno podivljali kada su i nas napali — izusti Buč.

Tipamaro je međutim i dalje ostajao uporan: — Hoću da ščepam onog prokletog Džordija za gušu i da iz njega izvučem šta Apači odjednom imaju protiv nas. A onda ću im još reći da više neće dobiti ni jednu jedinu pušku.

— Čisto sumnjam da će ti uopšte dozvoliti da dođeš do reči — dobaci Mič sumnjičavo vrteći glavom.

Vrlo brzo se pokazalo da je Mičova sumnja bila osnovana. Nepunih desetak minuta kasnije ugledaše grupu Apača na kojima se odmah videlo da nisu baš prijateljski raspoređeni i da

ne dolaze da bi s njima pregovarali. Tipamaro i njegovi ljudi na to poteraše svoje konje nazad prema odredima konjice.

Pošto su Apači odmah odustali od dalje potere, Tipamaro je odlučio da ostanu na određenom rastojanju, tako da Tagard ne može da ih vidi.

— Isto to je trebalo da uradimo i kada smo proganjali Šejna — reče Džefri. — Indijanci su nam sigurno uzeli za zlo to što smo mi izigrali prethodnicu konjice. Sada mi je jasno zašto ništa nismo čuli od Džeka, Erla i Kodija. Sve mi se čini da ih nikada više nećemo videti.

Tipamaro je ipak bio ubeđen da će uspeti ponovo da stekne poverenje Apača čim im budu doturili sledeću isporuku pušaka.

Kao da mu je čitao misli Mič upita: — Ne nameravaš valjda stvarno da im još jednom isporučiš puške?

Tipamaro se isceri i reče: — Naši crveni prijatelji plaćaju suvim zlatom. Možda će nam ovaj put poći za rukom da ustanovimo odakle ga nabavljaju. Pomisli samo da bi mogao jednog dana da izmeriš tvoju Judit svim zlatom.

Svi se na to glasno nasmejaše dok im se polako vraćalo dobro raspoloženje.

XIII

Apači su bili do temelja spalili Ritin ranč. Šejn je zbog toga odlučio da je povede sa sobom u San Karlos Siti.

Mrak je počeo da pada kada su umorni stigli do grada. Zaustavili su se ispred hotela gde je Šejn privezao sva tri konja kojih su zahvaljujući Tipamarovim ljudima uspeli da se domognu.

Portirove oči se zasjaše od iznenađenja kada je pored plavuše prepoznao Šejna. — Mister Šejne, vi? — upita razroga-

DRAGI ČITAOCI!

Od juna meseca 1987. godine DOK HOLIDEI će izlaziti dva puta mesečno i to svakog 7-og i 21-og u mesecu.

NE ZABORAVITE!

Od 4. aprila 1987. godine nova vestern edicija „KOLT” izlazi svakog 4-og u mesecu.
ČITAJTE „KOLT”

ženih očiju dok je otvarato knjigu gostiju kako bi mogli u nju da se upišu. Šejn mirno uze olovku a zatim zastade kada je u knjizi ugledao ime Mek M. Deši iz Baltimora. Šejnu je bilo poznato da srednje slovo znači Milan.

— Da — reče portir užurbano. — Džentlmen iz Baltimora je stigao juče. Obavestio sam ga o čitavoj gužvi u koju ste zapali.

— Konačno! Gde je sada? Da nije možda u svojoj sobi?

— Rano jutros je negde odjahao, ser! No, pošto još uvek nije izmirio svoj račun pretpostavljam da će se uskoro vratiti.

— Obavestite me čim dođe. A sada nam dajte sobu — reče Šejn i počeo da ih upisuje u knjigu gostiju. Rita ga zaljubljeno pogleda kada je pročitala da je napisao mister i misis Šejn.

Portir mu pruži ključ. — Soba broj sedam. Džentlmen iz Baltimora je smešten u sobi odmah do vas.

— Mister i misis Šejn! Kako to lepo zvuči! — reče Rita nežno uhvativši ga pod ruku, dok su se penjali stepenicama ka sobi.

— Pa, i nije daleko od istine. A ako se ne varam, nisi mi ni rekla kako se prezivaš. E, a sada zamisli kako bi nas portir pogledao da sam te nakon što sam zatražio sobu upitao kako se prezivaš.

Rita se samo nasmejala i nasloni svoju glavu na njegovo rame. Pošto u blizini nije bilo nikoga, Šejn uze Ritu u naručje i prenese je preko praga hotelske sobe. Zatvorivši nogom vrata za sobom on je polako spusti na veliki krevet koji je ispunjavao gotovo čitavu sobu. — Ova soba kao da je namenjena mladim bračnim parovima koji žele nesmetano da provedu prvu bračnu noć — reče Šejn kroz smeh, dok se polako približavao Riti koja ga je željno očekivala.

— U ovakvom krevetu još nikada nisam spavala — prošaputa Rita dok su se strastveno ljubili.

— Ne verujem da ćeš i spavati. Barem ne noćas — odvratila Šejn. I dalje su se strasno grlili i ljubili sve dok ih iznenada nije prekinulo snažno kucanje na vratima. Brzo ustadoše sa kreveta, a Šejn se uputi ka vratima. — Mek Milan Deši, kućo stara! Ulazi! — reče Šejn kada je ugledao svog starog drugara na vratima.

Mek Deši je bio krupan, visok pedesetogodišnjak koji je za svoje godine odlično izgledao. Izgled su mu kvarili jedino brojni ožiljci na licu, koje je zaradio još kao mladić u ratu protiv Meksika. I pored svojih pedeset godina Mek Deši je bio pun elana i energije, tako da je delovao mnogo mlađe nego što je u stvari bio. Bio je jedan od vrhunskih ljudi u elitnoj Brigadi 7. Imao je čin generala što međutim nikada nije isticao u kontaktu sa mladim ljudima kao što je to bio Šejn. Respektovali su ga zbog njegove jake ličnosti, a ne zbog čina koji je imao.

Osmeh mu nije silazio sa lica dok je ulazio u sobu. Snažno je potapšao Šejna po ramenu, a zatim se obratio Riti: — Ja sam Mek! Drago mi je što smo se upoznali.

— Ovo je Rita! — reče Šejn.

— Gde si se smucao ovih dana? — upita Mek Deši.

— To bi ja trebalo tebe da pitam — odvrati Šejn. — Ja sam već više od dve nedelje u ovom kraju.

— To sam već čuo. A isto tako sam čuo i da te progoni čitava konjica Sjedinjenih Država. Portir je bio toliko usplahiren dok mi je sve to pričao, da sam danas krenuo da potražim tvoj grob — reče Mek Deši kroz smeh.

— Sedi!

— Ne bih želeo da vam smetam — izusti Mek Deši i krenu prema vratima. — Možemo i kasnije o svemu da razgovaramo.

— Čekaj! — reče Šejn koji je vrlo dobro znao zbog čega je njegov stari prijatelj hteo kasnije s njim da razgovara. — Ako se radi o prodaji pušaka Apačima, onda slobodno možeš pred njom da govoriš. Silom prilike je i Rita saznala ono što ja znam.

Mek Deši zastade na vratima, a zatim se vrati i sede. — Zar te konjica ne progoni samo zbog onog duela?

— Neko vreme mi se činilo da je zbog toga — odgovori Šejn.

— Hajde, govori! — požurivao ga je Mek Deši.

Šejn počeo da mu priča o događaju u hotelu, kada je morao u samoodbrani da ubije majora Benedikta, kao i o tome da su ga izveli pred sud i osudili na smrt i pored toga što je misis Benedikt mogla da potvrdi njegove navode da se radilo o samoodbrani. Ona se međutim nije pojavila pred sudom, pošto su je držali zatvorenu u kući nekog trgovca stokom.

— Iz magacina tvrđave Kamp San Karlos je nestalo ukupno osamsto starih uskladištenih pušaka koje potiču još iz vremena građanskog rata — upade mu Mek Deši u reč. — Taj slučaj si ti trebalo da razjasniš. Očigledno da su ti tipovi nešto nanjušili, čim su ti namestili ovu igru.

— Jedino što ja nisam ništa o tome znao, ali zato mogu da pretpostavim kako su oni došli do te informacije. Seti se samo izveštaja koji sam uputio prošle godine. Očigledno da se i ovde radilo o izdaji. I nemoj molim te pokušavati da me ubediš da nisam u pravu. Ovi su od početka znali da ću se ja pojaviti da proverim čitavu stvar.

— Smiri se Šejne! I ja sam prošle godine čitao to tvoje pismo. Ne možemo da tvrdimo da se radi o izdaji ako za to nemamo dokaza.

— To nije bilo pismo, stari moj — odvrati Šejn ljutito. — Pisma sam pisao možda svojoj pokojnoj tetki, a ne onima u Vašingtonu. Ja njima šaljem argumentovane izveštaje i tvrdim i sada da u samom državnom i vojnom vrhu ima izdajnika. Zahvaljujući jednom od njih ja sam ovde za dlaku izbegao da ostanem kraći za glavu. Ovi kurvini sinovi ovde su sve tako sredili da je za mnom raspisana poternica, tako da neprestano moram da bežim kako bih onemogućio neku protivu da se domogne raspisane ucene.

— Stvar sa poternicom ćemo već nekako srediti. — reče Mek Deši kroz smeh.

— Ti ovo suviše olako shvataš, stari moj! — reče Šejn ogorčeno.

— Dajem ti svoju reč da će se to srediti. A sada da čujem dalje!

Šejn sleže ramenima: — Oružje Indijancima preprodaje ovdašnji trgovac stokom. Izvesni Cícero Tipamaro. Njegovo ime se ovde susreće na svakom koraku.

Mek Deši klimnu glavom.

— Naravno da mora da ima nekog u tvrđavi, jer puške inače ne bi mogle tek tako da nestanu. Sve mi se čini da se ne radi samo o jednom čoveku nego o više njih. Čak je lako moguće da je neko od oficira umešan.

— Sumnja se na komandanta! — reče Mek Deši. — No, ja se nadam da ćemo uspeti da prikupimo dokaze koji će demantovati sve glasine, a da ćemo ujedno otkriti prave krivce.

— I to po mogućstvu vojnike ili eventualno oficire sa nižim činom — dodade Šejn podrugljivo.

Mek Deši se ponašao kao da je prečuo ovu ironičnu primedbu. — Hajde da se malo pozabavimo tim trgovcem — reče i ustade sa stolice.

— Veoma lako je moguće da me on još uvek tamo u divljini traži zajedno s odredima konjice iz Kamp San Karlosa.

— Svi vojnici su se pre otprilike dva sata vratili u utvrđenje — reče Mek Deši. — Komandant se vratio sa dva odreda iz pohoda protiv Apača. U borbi su izgubili ukupno dvadeset ljudi.

Šejnu je sada tek postao jasan smisao reči koje mu je uputio Džordi kada je rekao da ne moraju više da se brinu zbog Tipamara i konjice.

— Ma koji pohod protiv Apača? — procedi Šejn podrugljivo. — Krenuli su da bi mene pronašli, a eto u šta se to pretvorilo.

Šejn zatim nastavi s izveštajem o zbivanjima proteklih dana. Mek Deši je ponovo seo i prilično mirno slušao Šejnovu priču. Izraz lica mu je postajao sve mračniji tek kada je saznao kako mu je pošlo za rukom da ih Apači puste. — Pa, time si naterao Apače da napadnu naše vojnike — prekide ga Mek Deši. — Bilo bi pametnije da to preskočiš kada budeš sastavljao pismeni izveštaj!

— Uopšte mi ne pada na pamet da to izostavim. Radilo se na kraju krajeva o mojoj glavi, a u silnoj žurbi se ničega pametnijeg nisam setio — odvrati Šejn slegnuvši ramenima. — Apači su napali pukovnika Tagarda njegovim sopstvenim oružjem i tom prilikom su mu smakli onu dvadesetoricu. Mek, ja mislim da jedan takav izrod zaslužuje da bude obešen.

— Ne zaboravi Šejne da zasad samo sumnjamo na pukovnika!

Šejn na to samo odmahnu glavom i reče: — Kakav je to komandant koji nema pojma šta se u njegovom utvrđenju dešava? Ako je on predvodio ta dva odreda, onda je to dokaz da je i on umešan. Srećna okolnost za njega je bila što su ga napali Apači. Na taj način je mogao da ovaj svoj izlet pro-

glasi pohodnom protiv Apača, mada se radilo o lovu na jednog čoveka, a taj sam bio ja.

— Porazgovaraću sa Karlom Benedikt — reče Mek Deši. — Ti zasada nemoj ništa da preuzimaš. Kada obavim razgovor sa misis Benedikt odjahaću do tvrđave.

— Idem i ja s tobom!

— Ne! Zasada ne mrđaj iz hotela. Rita pobrinite se da ne napušta sobu dok se ne vratim.

Mek Deši ustade i uputi se prema vratima.

— Mek nemoj suviše da se uzdaš u svoj čin generala — dobaci mu Šejn. — Moje iskustvo govori da su preprodavci oružja najbezobrazniji od svih kriminalaca.

— Trudiću se da iskoristim ovo tvoje iskustvo — odvrati Mek Deši, koji je već bio kod vrata, zatim se nakloni Riti i napusti sobu.

— Šta, on je general? — upita Rita začuđeno. — Nekako mi ne liči na pravog generala.

— Njega ne možeš da porediš sa drugim oficirima. Niko mu nije ravan!

— Rekao je da ne smeš da napuštaš sobu. Znači li to da ti je odredio neku vrstu pritvora?

Šejn se nasmeja i reče: — Ne, to znači da želi da čitavu stvar sam obavi. Odnosno barem zasada.

— A da li to znači da možemo da odemo dole i da nešto pojedemo?

— Svakako!

XIV.

Prvo što je Cicero Tipamaro uradio po povratku, bilo je da se okupa. Para je ispunjavala čitavu prostoriju dok je ulazio u kadu. Njegovi ljudi su radije otišli da pićem isperu prašinu koja im se sakupila u grlima. Tipamaro je jedino bio Buču naredio da ode do utvrđenja, kako bi proverio da li se pukovnik Tagard vratio.

Dve lampe su osvetljavale prostoriju u kojoj se Tipamaro kupao. Upravo je sapunjavao kosu, kada se pojavio Buč.

— Šta, zar si se već vratio? — upita Tipamaro. — Da i tebi nisu slučajno izrasla krila kao našem prijatelju Šejnu?

— Nisam ni išao u utvrđenje — odvrati Buč svojim pomalo kreštavim glasom.

— A zašto nisi?

— Video sam ispred hotela konje Kodija, Erla i Džeka — procedi Buč.

— Ne vidim šta je u tome toliko strašno da bi pravio takvu grimasu. Pa dobro, gde su ta trojica? Mogli su mi se bar javiti kada su stigli — reče Tipamaro i nastavi da se sapunja.

— Šejn je dojahao na njihovim konjima u grad!

Tipamaro izlete kao oparen iz kade. — Što mi to odmah nisi rekao? — dreknu ljutito.

— Mislio sam da je najbolje ako ti ispričam sve po redu.

— Jesi li uopšte siguran u to što govoriš?

— Video sam ga svojim sopstvenim očima. Silazio je s onom plavušom niz stepenice, a zatim su nestali u hotelskom restoranu. Kada sam video ona tri konja napolju, pomislio sam naravno da su Erl, Kodi i Džek u hotelu, a ne on.

— Da li te je video?

— Taj je toliko zaljubljen u tu plavušu da ne vidi dalje od sopstvenog nosa. Stalno je piljio u nju što nije ni čudo kada se uzme u obzir kako je građena.

— Ko je bio još s njima? — upita Tipamaro dok se užurbano oblačio.

— Kako ko još? Pa, bili su sami!

— Bili su sami i on te dakle nije primetio? — ponovi Tipamaro još jednom.

— Tako je. Prošli su tako blizu da je Šejn skoro naleteo na mene.

— Pa, zar nisi nosio revolver?

Buč ga pogleda zapanjeno.

Tipamaro dreknu van sebe od besa: — Zašto ga onda nisi jednostavno upucao?

Buč ga pogleda zabezeknuto i izusti: — Da budem iskren toga se uopšte nisam setio.

— A od kada si ti to postao iskren, ha?

— Jedino što mi je prošlo kroz glavu bilo je da te odmah o svemu obavestim.

— Eto, to si sada uradio. A sada mrdni malo tu svoju stražnjicu i potraži ostale.

Buč izjuri napolje kako bi što pre pronašao Miča, Bena i Džefrija. Tipamaro užurbano uskoči u svoje čizme, a zatim stavi šešir na glavu i uze opasač sa revolverima koji je visio na vratima. Začuvši ljude pred vratima, Tipamaro svojim dugim koracima istrča iz kuće.

— Idemo ljudi! Sada nam se pruža mogućnost da rešimo sve nastale probleme.

Izašavši na ulicu, Tipamaro i njegovi ljudi se užurbano uputiše prema hotelu. Tek je počinjalo da se smrkava. Na ulici su ljudi zastajali i okretali se za ovom petoricom koji su koračajući jedan pored drugog zauzimali gotovo čitavu širinu ulice. Ispred hotela nisu ugledali nijednog privezanog konja. Tipamaro zastade.

— Buč, gde su ti prokleti konji?

Od Buča nije dobio nikakav odgovor. Tek kada ga je besno ošinio pogledom ovaj reče: — Prokletstvo, izgleda da je taj kurvin sin ponovo negde odjahao.

— A možda ih je konjušar smestio u štalu? — dobaci Mič.

— Buč idi i pogledaj!

— Gde? — upita Buč preplašeno.

— Idi i proviri kroz prozor restorana. To je onaj drugi levo od vrata.

Buč oprezno pređe ulicu, zatim se uputi do onog prozora

da bi se već nakon kratkog vremena ponovo vratio. — Sede za stolom u ćošku i mirno večeraju.

— Ima li u restoranu puno ljudi?

— Pravo da ti kažem na to nisam obratio pažnju — priznade Buč.

— Idemo onda! Ne obazirite se na plavušu!

Sva petorica potegoše svoje revolvare i uputiše se prema ulazu u hotel.

XV

Jeli su Šejnovo omiljeno jelo. Pasulj s ovčetinom preliiven ljutim sosom od čilija. Oboje su bili gladni. Uz večeru su pili crno meksičko vino. Šejn je namerno bio odabrao sto u uglu, kako bi mogao da vidi ko sve ulazi u restoran. To je bio učinio iz čiste navike, a ne zato što je nešto slutio. No i pored toga mu se učinilo da je za sve prekasno kada je na vratima ugledao onu petoricu. Držali su svoje revolvare upe-rene u njega i Ritu. U restoranu je bilo negde oko desetak drugih gostiju. U trenutku kada se na vratima pojavio Tipamaro sa svojim ljudima, u restoranu nastade mučna tišina. Tipamaro je prišao polako njihovom stolu. Ostala četvorica su se nalazila na otprilike tri koraka iza njega. Po dvojica sa svake strane.

— Od vas nećemo ništa, mis! — reče Tipamaro svojim grubim glasom. — Možda vam i nije poznato da je džentlmen pored koga sedite ubica za kojim je raspisana poternica, pošto ga je ovdašnji sud osudio na smrt.

Šejn polako ispusti nož i viljušku iz ruku. — Da li ste sigurni u to što tvrdite? A da niste vi možda ono pseto koje prodaje puške Apačima?

— Ustanite i pođite mirno sa nama napolje! Sprovešćemo vas do šerifa.

Šejn se polako podiže sa stolice ne spuštajući pogled sa Tipamarovih očiju u kojima se ogledao trijumf što je konačno uspeo da ga se domogne. Šejnova početna tromost kojom se podizao sa stolice odjednom se pretvori u munjevitu akciju.

Jednom rukom je posegao za stolom na kome se nalazila još uvek topla večera, dok mu se u drugoj ruci već našao njegov „kolt”. Istovremeno nogom gurnu stolicu na kojoj je Rita sva preplašena sedela, tako da se ona koji delić sekunde kasnije našla na podu. Šejn podiže gotovo do visine grudi sto za kojim su sedeli, tako da su pucnji prvih metaka zamrli u buci koju je stvaralo posuđe, kada je uz prasak palo na pod.

Sa stolom u ruci koji je koristio ujedno i kao zaklon i kao hladno oružje, Šejn jurnu napred.

Tipamara je bukvalno pregazio dodatno ga onesposobivši preciznim udarcem noge u glavu.

Buča koji se nalazio sa njegove desne strane je jednim

jedinim metkom poslao u horizontalu, dok je ostalu trojicu stolom prignječio uza zid.

Sve ovo se odigravalo neverovatnom brzinom.

Nakon što je pomerio sto unazad, Džefri, Mič i Ben padoše na kolena, da bi ih Šejn zatim dokusurio još jednim udarcem stola po glavi.

Buka koja je bila prouzrokovana ovim sukobom prisutnima se učinila gotovo nestvarnom. Sva četvorica Tipamarovih revolveraša su uspjeli da upotrebe svoje revolvare. Uspjeli su međutim da ispale samo po jedan metak pre nego što ih je Šejn onesposobio. Svi meci koje su Mič, Buč, Džefri i Ben ispalili zarili su se u masivni sto koji je Šejn još uvek držao u svojim rukama.

Šejn se polako povlačio unatrag, dok je očima neprekidno pratio svaki pokret u restoranu. Nije međutim mogao da uoči bilo kakvo kretanje osim Bučovog, koga je pogodio u rame i koji je sada sa pritisnutom šakom o povređeno rame pokušavao da na kolenima napusti restoran. Šejn odlučio da ga pusti.

U trenutku kada je na podu ugledao Ritu prestrašeno ispusti sto iz ruke i jednim skokom se nađe pored nje, gazeći pri tome svojim čizmama po razbijenom posuđu i ostacima hrane.

Kao avet bleđa, Rita je ležala na podu. Šejn je nežno uze u naručje. U istom trenutku ona otvori oči i začuđeno ga pogleda.

— Je li sve u redu? — upita Šejn. — Da nisi slučajno povređena?

— Šta se uopšte desilo? — upita Rita zbunjeno.

Šejn je polako podiže na noge. Dva muškarca i jedna žena užurbano primakoše četiri stolice kako bi Rita mogla da legne. Hteo ne hteo, Šejn je morao da je prepusti dvema starijim gospođama koje su se tu zatekle, pošto su u međuvremenu počeli da pristižu brojni znatiželjnici. Zajedno s njima u restoran udoše šerif i nekoliko njegovih pomoćnika, kao i njegov stari prijatelj Mek Deši.

General Mek Milan Deš, je bio jedan od retkih članova Brigade 7. koji je mogao i smeo da se legitimise. Ne kao član Brigade 7. nego kao general.

— Svi su samo onesvešteni! — Konstatova šerif nakon što je pogledao Tipamara i trojicu njegovih revolveraša.

— A ja sam već pomislio da si ih sve ubio — reče Mek Deši pogledavši Šejna. — Koji je od njih taj Cicero Tipamaro?

— Ovaj ovde! — reče šerif.

— Odmah ga uhapsite! — naredi Mek Deši.

Šerif ga pogleda i izusti sa nevericom: — Ali, to je mister Tipamaro, ser!

— Rekao sam da ga uhapsite! Naknadno ćemo vam podneti dokaze iz kojih jasno proizilazi kakvim se poslovima taj bajni džentlmen bavi, odnosno da preprodaje puške Apačima.

— Dobro, ali na vašu odgovornost, ser.

— Svakako! Pokupite i ostale. Strpajte čitavu bandu iza rešetaka! — dreknu Mek Deši.

— Stavite im lisice na ruke — naredi šerif svojim pomoćnicima.

Tipamaro i njegovi ljudi su bili spremni na sve, kada su ušli u restoran. Držali su revolvere u rukama i mislili su da je čitav svet njihov. A sada su gotovo svakog od njih morali bukvalno da iznose napolje. Zajedničko im je bilo sada to što su umesto revolvera nosili lisice na rukama.

Rita se u međuvremenu bila oporavila od posledica pada i pretrpljenog šoka. Zabrinutog lica ona se uputi ka Šejnu.

— Da li je sve u redu? — upita Šejn i zagrlji je.

— Sigurno ti se nije ništa desilo? — izusti Rita brižnim glasom.

Mek Deši je u međuvremenu goreo od nestrpljenja.

— Odmah se vraćam — reče Šejn i povede Ritu prema izlazu iz restorana. — Smestiću je samo na brzinu gore u sobu.

Uz osmeh na licu, general na to samo blago klimnu glavom.

Nakon što je smestio Ritu u hotelsku sobu Šejn se već nepunih pet minuta kasnije nalazio zajedno sa Mek Dešijem na putu za tvrđavu Kamp San Karlos. Odlučili su da tih nekoliko stotina jardi prevale pešice.

— Razgovarao sam sa Karlom Benedikt — reče Mek Deši dok su užurbano koračali jedan pored drugog. — Ona ništa ne zna o krađi pušaka. No, strašno me interesuje koji će razlog on da navede zbog koga je naredio da je za vreme trajanja sudskog procesa bukvalno strpaju u kućni pritvor. Sve što se događalo događalo se sa njegovim odobrenjem.

— Da li me to moje uši varaju ili ti to stvarno govoriš o komandantu Kamp San Karlosa?

— A šta misliš kuda smo krenuli? Rečeno mi je da se zove Tagard. Pukovnik Tagard! — odvrati Mek Deši razdražljivo.

— Primećuje se u tvom glasu koliko ti je krivo da je baš jedan pukovnik među kolovođama ove nečasne rabote.

— Vidi se po tome kako govoriš da nikada nisi bio vojnik, Šejne! — primeti Mek Deši.

— No i pored toga, nisam za bacanje, ili?

Mek Deši se naceri i potapša ga po ramenu: — Ne znam šta bismo mi radili da si slučajno stradao za vreme rata.

— To je ono što i ja uvek tvrdim — odvrati Šejn glasno se smejući.

Mek Dešijev čin generala im je otvarao sve rampe i sva vrata unutar utvrđenja.

U komandi zatekoše desetak oficira koji su nemo stajali na okupu. U prostoriji je vladala prava pogrebna tišina.

Mek Deši i Šejn ubrzo saznaše da je pukovnik Tagard izvršio samoubistvo nakon što je saznao šta se dogodilo u hotelskom restoranu. O svemu ovom ih je izvestio major Radler koga je pukovnik Tagard naimenovao svojim zamenikom pre nego što je sebi prosvirao metak kroz glavu.

— Zar je moguće da je u tim trenucima mislio još i na to? — upita Šejn sa čuđenjem.

Mek Deši ga samo ošinu pogledom.

Da, da! pomisli Šejn. Ja nikada nisam bio vojnik.

Mek Deši je obavijao sve formalnosti koje je u jednoj ovakvoj situaciji trebalo obaviti. Između ostalog, uspeo je da sredi da se povuče poternica koja je bila raspisana za Šejnom. No, najpre je saslušao sve oficire u utvrđenju koji su svi manje ili više slutili zbog čega se pukovnik Tagard ubio.

Šejn se ovde osećao suvišnim već zbog toga što je znao da ga Rita nestrpljivo očekuje. Uspeo je da se izgubi, a da to nije niko primetio.

U holu hotela ga je čekala Karla Benedikt.

— Kako si? — upita Šejn nakon što su se pozdravili kao stari znanci.

Ona ga tužno pogleda i reče: — Upravo sam čula da nisi sam ovde u hotelu.

Šejn klimnu glavom.

— Da li je ona ... udata?

— Nije!

— I... vas dvoje ste odseli u jednoj sobi?

— Da.

Karla Benedikt briznu u plač i izjuri pored njega na ulicu.

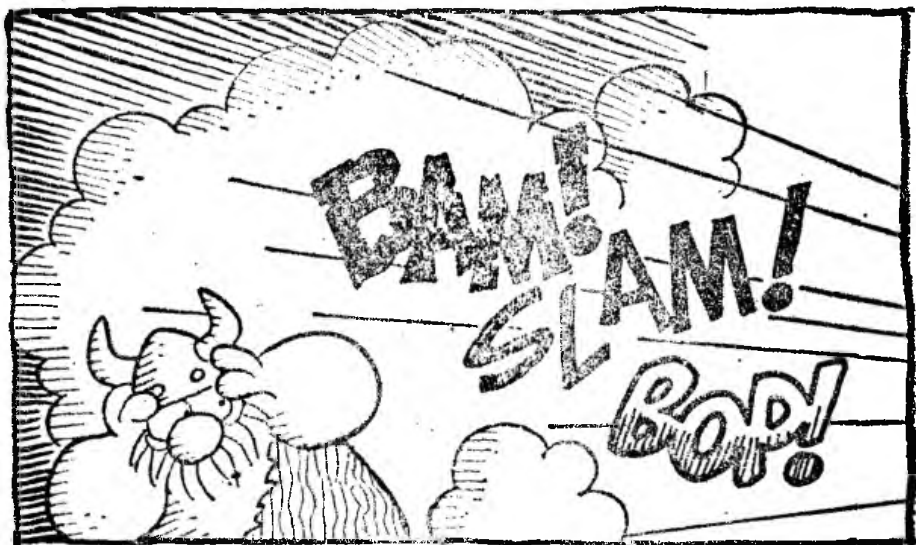
Šejn se na trenutak dvournio da li da krene za njom ili ne. Na kraju je ipak odlučio da potraži Ritu koja ga je čežnjivo iščekivala.

Sledećeg dana su on i Rita napustili grad. Nameravao je da je odvede u Globe. Mek Deši je krenuo sa njima. Pre nego što su uzjahali svoje konje Šejn je želeo da se oprosti od Karle. No, ona je već bila otputovala.

K R A J

HOGAR STRASNI

by
DICK BROWNE

DRAGI ČITAOCI

U junu 1987. godine.

NOVA EDICIJA VESTERN ROMANA

WESTERN BESTSELER

Edicija od četiri uzbudljiva romana
pružiće vam pravu avanturu
i zadovoljstvo prilikom čitanja.

U julu 1987. godine

NOVA EDICIJA LJUBAVNOG ROMANA

*Harold
Robins*

vam predstavlja:

Četiri izuzetno zanimljiva
ljubavna romana
zabaviće vas na pravi način.

**PROČITAJTE
I UVERITE SE !**

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

